

விடியமா?

நாடகம்

ஆசிரியர் : வல்லிக்கண்ணன்

கலையகம்

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode> என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (<https://ta.wikisource.org>), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (<http://tamilvu.org>) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, <https://ta.wikisource.org/s/4kx> என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode>

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (<https://ta.wikisource.org>) and Tamil Virtual Academy (<http://tamilvu.org>). More details about this collaboration can be found at <https://ta.wikisource.org/s/4kx>.

விடியுமா?

— நாடகம் —

ஆசிரியர்:

வல்லிக்கண்ணன்

கலையகம்

14-ஏ, குப்பையர் தெரு, ஜி. டி. சென்னை

விலை ரூபாய் ஒன்று.

'கலை' 'கம்' வெளியீடு - 3

முதற் பதிப்பு
மார்ச், 1948.

நினைவில் நிறுத்துங்கள் !

இந்த நாடகத்தின் உரிமை ஆசிரியருடையது. இதை முழு நாடகமாகவோ, அல்லது சில பகுதிகளை மட்டுமோ, நடிக்க—அல்லது வேறு வகைகளில் பிரசாரம் செய்ய—விரும்புகிறவர்கள் ஆசிரியரின் அனுமதி பெறவேண்டும். இதன் பகுதிகளை மாற்றவோ, மாரிசம் செய்யவோ யாருக்கும் உரிமை கிடையாது. இதன் தன்மை களையும் தவறுகளையும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறவர்கள் கடிதம் மூலம் அறிவிக்கலாம்.

முகவரி:

வல்லிக்கண்ணன்,

சாந்தி நிலையம்,

ராஜவல்லிபுரம்

திருநெல்வேலி. (வழி)

முத்துக்குமார் அச்சகம்,

8/99, அம்மன்கோவில் தெரு, சென்னை-1.

சிந்தனையின் கேள்வி

‘ஒளி பிறக்கட்டும்’ என்றார் கர்த்தர்.
ஒளி பிறந்தது!

இது விவிலிய வாக்கு. உலகத்திலே—இருளும் சூன்யமும் மண்டிக் கிடந்த வெளியிலே — ஒளி பிறந்தது, உயிர் பிறந்தது, எல்லாம் பிறந்தன என்று பட்டியல் தீட்ட வகை செய்த ஆரம்ப காலத்தில் வாழ்ந்த முதல் மனிதப் பிராணிகள் (அவன் ஆதாமாகவும் அவள் ஏவாளாகவும் இருக்கட்டும் அல்லது, பகவனும் ஆதியுமாக இருந்துவிட்டும் போகட்டும் ... அல்லது, எவனோ ஒரு ‘அவன்’, எவளோ ஒரு ‘அவள்’ என்றே இருக்கட்டும்!) வாழ்வின் கடுமையை தாங்க முடியாத வேளைகளில்— இன்பம் வறண்ட வேளைகளில்— ‘உலகம் கெட்டுப் போச்சு!’ என்று நெடுமூச்செறிந்திருப்பார்கள் என்பது உறுதி.

இன்று கூட...

சிருஷ்டி தொடங்கி பல ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் தொலைந்த பிறகும் கூட—

மனிதகுலம் அறிவுப் பாதையில், எவ்வளவோ முன்னேறி, நாகரிகம் கலாசாரம் பண்பாடு முதலியன மிக உளர்ந்தோங்கி விட்டன என்ற பெருமை நிலவுகிற போது கூட, நாம் அடிக்கடி கேட்க

முடிகிறது. 'என்ன பிழைப்பு...சே, உலகம் கெட்டுப் போச்சு!' என்று பலர் முணமுணப்பதை.

மனிதன் காட்டுமிராண்டியாக வாழ்ந்த பருவத்திலும் சரி, காடு திருத்தி நாடாக்கி, அரசியல் வகுத்து, தனித்தனி சாம்ராஜ்யங்களும் நாகரிக முறைகளும் அமைத்து, வாழ்க்கை வசதிகளை சிருஷ்டித்துக் கொள்ள அதீத சக்தி படைத்த இடந்திரங்களை உண்டாக்கி, என்வென்னவோ செய்தாலும், பொதுவாக மனிதகுலத்தின் வாழ்க்கைத் தரம் உயரவில்லை. அறிவு வளர்ச்சியும், அறிவு வளர்சாதனங்களும் இருக்கின்ற போதே அறியாமையும் ஆறியாமையின் ஆட்சியும் அதிகமாக வேரூன்றியுள்ளன உலகிலே. வாழ்க்கைத் தேவைகளை அதிக மாக்குகிற நாகரிகமே—வாழ்க்கைத் தேவைகளை துரிதமாகப் பூர்த்தி செய்ய உதவுகிற நாகரிகமே—அநேகருக்கு வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத அடிப்படைத் தேவைகளைக் கூட பெறமுடியாமல் செய்து வந்திருக்கிறது... வருகிறது.

'உடையவர்கள்' ஒரு சிலருக்கு உதவுகிற போது, 'இல்லாதவர்கள்' எண்ணற்றோரை மண்ணோடு மண்ணாய்க் கிடந்து உழலும்படி நசுக்கவும் துணை புரிந்து வந்திருக்கிறது—வருகிறது—காலம், கலாசாரம், நாகரிகம், சமுதாய அமைப்பு முறைகள், சட்டங்கள் எல்லாமே. 'உடையவர்' 'இல்லாதவர்' என்கிற பிரிவு பொருளாதார பேதங்களினால் மட்டும் ஏழுவதில்லை. 'பெருந்த பண்பையும் சிறுத்த தலைபும்' உடையவர்கள் அதிகம். இவர்கள் பொருளாதார நிலையிலே 'உடையவர்கள்' என்றால், அறிவு நிலையில் 'இல்லாதவர்கள்' என்ற கணக்கில் சேர்வர். பண

மில்லாதவர்கள், வாழ்க்கைத் தேவைகளை பூர்த்தி செய்து கொள்ள உகையிலாதவர்கள், 'எமாற்றும் திறனில்லாதவர்கள், உழைப்பு விஷயத்திலே சோம்பல் இல்லாதவர்கள், திறமைக் குறைவு இல்லாதவர்கள் பலப்பலர். இவர்களிலே அறிவுடையவர்களுக்குக் குறைவில்லை. ஆகவே, திட்டவட்டமாக 'உடையார்' 'இலர்' என்று வெட்டிப் பிரித்து நிறுத்தி உலகுக்கும், வாழ்வுக்கும் விமோசனம் தேடி விட முடியாது.

அறிவு இல்லாவிட்டாலும், சிந்திக்கும் திறமில்லா விடிலும், நேர்மை, துணிவு, உண்மை, லட்சியம் முதலிய பண்புகள் இல்லாவிட்டாலும், ஆரோக்கியம் ஆனந்தம் அமைதி முதலியன இல்லையெனினும் ஒரு சிலர் அதிகமான பொருள்வசதி பெற்றுவிட்டதால் பகட்டித் திரிந்து, பம்மாத்துப் பண்ணி, — பெரிய மனுஷார்களாக பாவலாப்பண்ணி — பிறர்கண்ணிலே 'மண்' தூவி வாழ முடிகிறது. மண் என்ன! அறிவுக்கு இருட்டடிப்பும், விழிப்பு நிலைக்கு குருட்டுத்தனமும் பூசுத்தான். இவர்களது போலி வாழ்க்கை நிலை எத்தனையோ பேர்கள் து வாழ்வை இருட்டாக்கி விடுகிறது. அந்த எத்தர்களைப் போல் படாடோப வாழ்வு வாழ வேண்டும் என்று அரிப் பெடுத்து அலைபவர்கள் தான் நாட்டிலே அதிகரித்து வந்திருக்கிறார்கள் — வருகிறார்கள். அதனால் தான் வாழ்க்கைத்தரம் உயரவில்லை.

'எடன் கோட்டத்திலே இன்பம் இருப்பதாக மயக்கிக் கிடந்த ஆதிமனிதனையும் அவன் துணைவியையும் விழிப்புறுத்த வந்த சைத்தான், விலக்கப்

பட்ட மரத்தின் கனியை புசிக்கும்படி அவர்களை தூண்டியது.

அவர்கள் தின்றார்கள். தங்களின் நிரீவாணத் தனத்தை உணர்ந்து வெட்கினார்கள். சூழ்நிலையின் தன்மைகளையும் தவறுகளையும் கண்டு குமைந்தார்கள். அஞ்சினார்கள்.

கதை போதும்.

இதை கம்புங்கள் என்று நான் சொல்ல வரவில்லை. ஆனால், மனிதனை 'சிந்திக்காதே' என்று தடுத்திருந்தது 'மேலிடம்'. சிந்தனையைச் சுவைத்துப் பார். சிந்தி. அதை 'விலக்கப்பட்ட கனி' யென ஒதுக்காதே! என்று தூண்டியது அறிவு. அறிவின் விழிப்பு — சிந்தனை — அமைதியை கெடுக்கும் சைத்தான் என்றார்கள் மற்றவர்களது அறியாமையைப் பயன்படுத்தி தாம் வாழ விரும்பிய வீணர்கள். இவ்விதம் உருவகப் படுத்தலாமல்லவா ஆதிகால மனித மூளை கண்ட கதையை?

கதை கிடக்கட்டும். வாழ்க்கையை கவனித்தால் என்ன காண முடிகிறது? 'சிந்திக்கத் தெரிந்த பிராணிதான் மனிதன்' என்று சொல்லிக்கொண்டாலும் கூட, எல்லோரும் சிந்தனை செய்து உண்மையை உணரக்கூடாதே என்று அஞ்சி, ஒடுக்க முயல்கிற மேலிடத்தார்களே மிகுதியாகத் திரிகின்றனர் எங்கும். அரசியல், பொருளாதாரம், கலை, இலக்கியம் போன்ற எந்த அடிப்படை மீது பிறக்கும் கட்சிகளிலும் சரி—மேலிடத்தைப் பிடித்துக்கொள்கிறவர்கள் மற்றவர்களை இருட்டடிப்பு செய்து ஒடுக்கி விட்டு, சுயநலம் பேணவே முந்துகிறார்கள்! இதற்கு விதி

விலக்குகள் இல்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. பொதுவான நிலை இது என்று குறிக்கின்றேன்.

இத்தன்மையிலேயே காலமும், மனித வாழ்வும் உருண்டு வருவதனால் தான் 'உலகம் உருப்படவில்லை... அது உருப்பட வேண்டும்... ஆனால் போகிற போக்கைப் பார்த்தால் அது உருப்படும் என்று தோன்றவில்லை' என்று சில சிந்தனையாளர்கள் முடிவுகட்டி விடுகிறார்கள். எனினும், லட்சிய வெறி மிகுந்த சிந்தனையாளர்கள் உலகப் போக்கும், வாழ்வின் சன்மையும் மாறித்தான் தீரவேண்டும் என்று கருதுகிறார்கள். காலம் இவர்களைப் பார்த்து நகைக்கிறது. 'விடியவில்லை!' என்று கிரங்கிச் சுழல்கிறது உலகம். சிந்தனை ஏங்குகிறது 'விடியுமா?' என்று!

வல்லிக்கண்ணன்

சுவையான நாவல்

‘மரோஞ்சிதம்’

ஆசிரியர்:

எஸ். எம். சந்தானம்

‘கலையகம்’ வெளியீடு 5

விடியுமா ?

காட்சி 1

இருள்...மேடை முழுவதும் ஒரே இருள். திடீரென்று சிறு ஒளி வெடிக்கிறது—தீக்குச்சியின் உதவியால். தீக்குச்சி ஏந்திய கை நீண்டு, ஒரு விளக்கில் சுடர் கொளுத்துகிறது. (அது பல வருஷங்களுக்கு முன்பு 'ஷேட்' விளக்கு என்ற பெயரில் தமிழ் நாட்டில் உபயோகத்திலிருந்த வந்த விளக்காக இருந்தால் நலம். இல்லையெனில், வெறும் மெழுகுவர்த்தி அல்லது வேறு சிறு விளக்கு எதுவாயினும் உபயோகிக்கலாம்.)

மேடையில் பிறந்த ஒளியில் தெரிவது மேஜை, நாற்காலிகள், புத்தக அலமாரி முதலியன உள்ள ஒரு அறை. சாதாரணத் தோற்றமுடையது. சுவரில் அழகிகள் படமுள்ள சில காலண்டர்கள் தொங்குகின்றன.

விளக்கேற்றி அணைந்த தீக்குச்சியை கீழே போடாமல் ரெளியும் புகையை பார்த்தபடி

நிற்கும் ஆசாமிக்கு முப்பது வயதிலிருந்து நூற் பதுக்குள் எதுவாகவு மிருக்கலாம். சிறிது பரு மனன தோற்றம் மீசை உண்டு. வெட்பிரேம் கண்ணாடி அணிந்திருக்கிறார். பெரிய சால்வை உடலை மறைக்கிறது. அவர் பெயர் சுந்தரனார் தொழில்-முக்கியமாக ஒன்றுமில்லை!

கறுகிய குச்சியை கீழே போட்டு விட்டு, மேலே பார்க்கிறார், யோசனையில் ஆழ்ந்துள்ளவர் போல ஒரு குரல் கேட்டு நடுக்கிடுகிறார்.

குரல் : ஹ ஹம்! மேலே பார்த்துப் பயனில்லை. அங்கு ஒளியில்லையே!

சுந்தரனார் திரும்புகிறார். சற்று நகரவும், அவர் நிழல் மறைந்திருந்ததனால் புண்ணாக இருந்த வாசலும், வாசல் படியில் நிற்கும் உருவமும் தெரிகிறது. சோர்வுற்ற, மெலிந்த வாலிபன். முப்பது வயதுக்குக்கும். தோற்றத்தைப் பற்றி அவன் கவலைப் படாததனால், பைத்தியக்காரன் மாதிரி காட்சியளிக்கிறான்.

சுந்தரம் : யார்?

அவன் : சொன்னால் தான் புரியப்போகிறதா? யாரோ ஒரு 'என் தான்'.

சுந்தரம் அவனை எடைபோடுவது போல் கவனிக்கிறார்.

அவன் : அஹ் ஹஹா! ... புரிய வில்லையா? எப்படிப் புரியும்? எங்கிருந்து எங்கோ போகும் வாழ்க்கைப் பாதையிலே நடைபோடுகிற எவனோ ஒரு மனிதன்...

சுந்தரம் : (கிண்டலாக) மனிதன் தானா! ஹம்.

அவன் : மனிதன் என்று சொல்லித் திரியும் பிராணி களிலே ஒரு பிராணி ! இப்ப சரிதானா ?

சுந்தரம் : நீர் வேதாந்தியோ !

அவன் : வேலை செய்ய விரும்பாமல் வீண் பேச்சுப் பேசி நாளோட்டுகிற சோம்பேறி நானல்ல.

சுந்தரம் : எப்படியும் தொலையட்டும். இப்போ இங்கே.....

அவன் : இருளும் குளிரும் மிகுந்த இரவிலே இங்கு சிறு ஒளி தெரிந்தது. வந்தேன். பசிக்கு உணவு வேண்டும். படுக்க இடமும் வேண்டும் இன்று இரவுக்கு மட்டும் தான்.

சுந்தரம் : ஹே! குடியிருக்கவே இடம்னு கேட்டுப் பார்க்கிற தானே! இங்கு என்ன சத்திரம் கட்டி வச்சிருக்குதா?

அவன் : இந்த மடம் இல்லையென்றால் சந்தை மடம்! ஏன் சிறுகிறீர்கள்?

சுந்தரம் : போயேன்டா பின்னே! திறந்து கிடக்கிற வீட்டிலே என்னவோ தாராளமாக நுழையும் என் பார்களே, அதுமாதிரி வந்துபோட்டு.....நானா உன்னை வெத்திலை பாக்கு வச்சுக் கூப்பிட்டேன். வீணப்பயல்!

அவன் : வார்த்தைகளை அளந்து பேசுங்கள். வீணாக.....

சுந்தரம் : அட போடா, இவர் பெரிய இவரு! சொல்ல வந்திட்டாரு....வர வர அயோக்கியப்பயலாக பெருத்துப் போனாங்க ஊரிலே.

அவன் : உண்மை! நீர் எப்படியோ அதுமாதிரித் தானே உலகமும், தென்படும் உம் கண்களுக்கு!

[சுந்தரனார்: கோபமாக நகர்கிரூர் ஓ! அவன் உரக்கச் சிரித்தபடி மறைகிறான். உல்லாசமாகச் 'சீட்டி'யடித்துச் செல்லும் ஒலி வருகிறது.]

சுந்தரம்: பொறுக்கிப் பயலாக! இது மாதிரிப் பயல்களை யெல்லாம் விட்டு வைக்கப்படாது சும்மா. வெளும் பச் சாத்தனும் கழுதைகளை.... ஊரிலே திருட்டு அதிகமாயிட்டு தன்னு சொன்னா, ஏன் ஆகா தன்னு கேட்கேன்?

[பெரியம்மா ஒருத்தி வருகிறாள். அவருடைய தாய்.]

தாய்: என்ன சொல்லுதே சுந்தரம்?

சுந்தரம்: ஊம்.... என்ன?... ஒண்ணுமில்லே.... இல்லை, வந்து....வரவர சோம்பேறிகளும், ஏமாத்துக்காரனுகளும் பெருத்துப் போனாக. இவங்களை என்ன செய்யலாம்? அது பெரிய விஷயம். அதைப் பற்றி....

தாய்: ஆமா நீ யோசிக்காததும், எழுதிக் கிழிக்காததும் ஒண்ணுமே யில்லை. என்ன பிரயோசனம்? நீ தான் குடத்திலே வச்ச விளக்கு மாதிரி.....

சுந்தரம்: போதும் அம்மா உன் பிரசங்கம்! சே, எப்ப பார்த்தாலும் இதே தானே!

தாய்: உனக்கு நல்லதுக்குத் தானே சொல்லுதேன்.

சுந்தரம்: ஆமா மா. சொன்னே !

[வேகமாக வெளியேறுகிறார்.]

காட்சி 2

காலம் :

அதே இரவு

திருவாளர் புருஷோத்தமர் அவர்களின் உல்லாச பங்களாவில் அழகான அறை. பணக்காரர் சோம்பேறிகள் வாசஸ்தலம் எப்படி யிருக்க வேண்டுமோ, அவ்விதிக்கு சற்றும் குறையாத தோற்றத்துடன் விளங்குகிறது. புருஷோத்தமர்—வயது நாற்பதிருக்கலாம். கௌரவத்தின் சின்னமான வழக்கைத்தலை எலக்ட்ரிக் ஒளியிலே டாலடிக்கிறது. பருமனான ஆசாமி. எடுப்பான மீசை இருக்கிறது. சிலக் ஷர்ட் அணிந்திருக்கிறார்—வசதி மிக்க நாற்காலியில் குஷியாகச் சாய்ந்து, தினப்பத்திரிகை (மாலைப் பதிப்பு) ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார். கொஞ்சம் தள்ளி மேஜை முன்பாக உள்ள நாற்காலியில் அமர்ந்து, அவர் மகன் தேவகி பூ தூல் பின்னல் வேலையில் அக்கரையாக ஆழ்ந்திருக்கிறார்.

புருஷோத்தமர் : (மகன் பக்கம் பார்த்து) என்னம்மா இது! இரவும் பகலும் இப்படி ஊசியும் நூலுமே கதின்னு இருந்தால் கண் என்னாகும்!

[அவள் மௌனமாகச் சிரித்துக்கொண்டே தன் வேலையை கவனிக்கிறாள்.]

புரு : தேவகி, நான் சொல்றதைக் கேளு. நேரமாச்சு, போய் படுத்துக்கொள். உம் வீணாகக் கண்ணைக் கெடுத்துக்கொண்டு.....

தேவகி : நான் தான் கண்ணாடி போட்டிருக்கேனே, அப்பா! (சிரிக்கிறாள்)

புரு : ஆமா, குறைச்சலில்லை. பிள்ளைகளா லெட்சுணமா நீங்கள் எல்லாம் பெரியவாள் சொல்படி கேட்டு நடந்தால் தானே. அது இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளா ! உன் அன்னை தான் பிடிச்சதே பேரிசன்னு அலையுதான். நீ அவளைவிட ஒரு படி மேலே போகணும்னு குதிக்சே...உம். உங்களைச் சொல்லி என்ன செய்ய ! முதல்லேயே உங்களைக் கண்டிச்சவளர்த்திருந்தால், இப்ப நீங்க தங்கக் கம்பியாயிருப்பீங்க.....

தேவகி : தங்கக்கம்பியாக இருப்பதை விட, மனிதர்களாக வாழ்வது தானே நல்லது. இல்லையாப்பா? கம்பியாக இருந்து சையாள் கிறவனின் எண்ணத்துக்கும் இஷ்டத்துக்கும் தக்கபடி வளைந்து கொடுத்துக் கஷ்டப்படுவதை விட.....

புரு : போதும் போதும்! என்னிடமே உபதேசம் பண்ண வந்துட்டா, பெரிய இவ மாதிரி ! அதிகப் பிரசங்கி. அண்ணனைப் போல் தானே இருப்பா தங்கச்சியும் அவன் அலையுதான் பாரு, லட்சுமய சேவை சீனியாவரைக்கா தெருப்புழுதின்னு...

தேவகி : (குறும்புச் சிரிப்புடன்) அண்ணனுக்கு சீனிய வரைக்கா பிடிக்காதே ! தெருப்புழுதியிலே.....

புரு : ஷட்டப் ! புத்தி கொஞ்சமானாலும் கிடையாது. வாய் மட்டுமீருக்கு வண்ணன் தாழி மாதிரி.

இளைஞன் ஒருவன் உள்ளே வருகிறான். அவனுக்கு இருபத்தைந்து வயதிருக்கலாம். சலவைச் சட்டை, தைலமினுமினுப்பு ஏறிய கிராப்பு—அதை அடிக்கடி சீப்பால் ஒழுங்கு படுத்திக் கொள்ளும் பழக்கம் உண்டு—வெள்ளை மங்காத வேஷ்டி...பணக்காரன் மகன் பணக்

காரன் என்பது நன்கு தெரியும். புருஷோத்த
மரின் மகன் மகாராஜன் அவன்.

மகாரா : என்னயிருந்தாலும் நீங்கள் உழைப்பவர்களை
சமயங்களிலும் அசமயங்களிலும், சந்தர்ப்பங்களி
லும் அசந்தர்ப்பங்களிலும், காரணமில்லாமலும் கார
ணத் தோடும்—எப்படியோ, குறைவாகப் பேசுவது
அழகாயில்லை. உடைவெளுக்கும் தோழர் பிரச
னைபை வீணாக இப்போ இங்கு இழுப்பானேன் !
தேவகி.....

தேவகி : நான் ஒண்ணும் சொல்லலே அண்ணா. என்
பக்கம் திருப்பிடாதே உன் பிரசங்கத்தை !

புரு : (கிண்டலாக) ஆங், அப்புறம்? இவ்வளவுதானா
இன்னுமிருக்கா ?

மகா : மற்றவர்களிடம் பேசும் போது அவர்களும் மனி
தர்கள் என்கிற நினைப்பு இருக்கணும்பா. புத்தி
யில்லை. மூளையில்லா.....

புரு : உட்காரய்யா, ராஷா ! கால் வலிக்கப் போகுது !
துரைவாள் ரொம்ப வேலை செய்து அலுத்து
வந்திருப்பாக. இங்கே வேறே.....

மகா : உங்களுக்கு கேலியாகத் தானிருக்கும் !

புரு : கேலி இல்லை ஸார். ரொம்ப திருப்தியாக, மகிழ்
வாக இருக்கும். மடையன் ! ரொம்பக் கண்டு விட்
டான். இங்கே வந்து தாளிக்கிறான் பிரமாதமா !
ஹே ? வேலை ஒண்ணும் செய்ய இயலாது. வீண்
பேச்சுப் பேச மட்டும் படிச்சிருதுக புள்ளைகி
மோறைகளைப் பாருங்கடா.....

மகா : உங்களிடம் அநாவசியமாய் பேசி என்ன பிரயோ
சனம்? இந்த நேரத்தை சில தொழிலாளிகள்

முன்பு பேசிச் செலவு செய்தாலாவது அவர்களுக்கு விழிப்பு உண்டாகும். (கிளம்புகிறான்)

புரு : பெரிய குரலு இவரு! இவரைத் தவிர எல்லோரும் தாங்கிக்கிடீருக்காக. இவரு கூவி எழுப்பப்போகிற கோழியாம்! ஹே! உங்களுக் கென்ன....உழைக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அப்பன் கொத்து இருக்கு. அப்புறமென்ன? பேச வேண்டியது தானே! பத்து வருஷத்துக்கு முன்னாலே பணக்காரன் வீட்டுப் பையன்கள் சோஷலிஸம் பேசினாங்க. இப்போ கம்யூனிஸம் பேசுறாங்க. இது இன்றைய பாஷன்! பேசுகிறது தவிர வேறு என்ன செய்ய முடியும் இவனுகளாலே! இல்லை, கேட்கிறேன்!

மகா : வெட்டிப் பேச்சு தான் பெருத்துப் போச்சு உலகத்திலே. நீங்க செய்வது கூட அதைத்தானே! (வேகமாக வெளியேறுகிறான். எதிரே யாரோ வந்து மோதலிடவே, கோபமாக) இடியட்! உனக்குக் கண் ஏங்கே புடதியிலா இருக்கு. குருட்டுப் பயல்! மடையன்! (ஏசிக்கொண்டே போய்விடுகிறான்.)

புரு : (திருப்பிப் பார்த்து) தேவகி... இருக்கியா! பேச்சுக் குரல் இல்லைன்னதும் நீ போயிட்டியோன்னு நினைச்சேன்....ஆமா, அவன் யாரிடம் அப்படி.....

[முதல் காட்சியில் வந்த ஆசாமி உள்ளே வந்து நின்று, உணக்கம் செலுத்தி]

அவன் : ஐயா.....

புரு : யாருடா நீ! திருட்டு ராஸ்கல்.....

அவன் : எல்லோரும் திருடர்கள் அல்ல. எதிர்ப்படுகிற வனெல்லாம் திருடனாகத் தானிருக்க வேண்டுமென்று நினைப்பது தப்பு.

புரு : (கிண்டல் குரலில்) ஹாஹ்! பேஷ்! அறிவு பிரகாசிக் கத் தொடங்கிட்டுது போலிருக்கே நாட்டிலே. எல்லோரும் அற்புதமாகப் பேசக் கிளம்பியிருக் காணுகளே இன்னைக்கு! ஊம். அப்புறம்?

அவன் : அளப்பது என் தொழிலல்ல.

புரு : இங்கே கொட்டிக் கிடக்குது, மரக்காலும் படியு மிருக்கு. கொஞ்சம் அளந்து பாருன்னு யாராவது உன்கிட்டே சொன்னாகளா? இல்லை, கேட்கிறேன்! ஊம்? முட்டாள்!

அவன் : அவரும் அப்படித் தானே சொல்லிவிட்டுப் போறாரு. இப்ப நீங்களும் அதே மாதிரி.....

புரு : ஏய், நீ யாரு?

அவன் : இல்லை, கவனிக்கும் போது தெரியுது — உலகத் திலே ஒவ்வொருவனும் தன்னைத்தவிர மற்றவன்லாம் முட்டாள், மடையன் என்றுதான் நினைக்கிறான். உலகம் பூராவுமே முட்டாள்கள் ராஜ்யமாக இருந் தால், உலகம் எப்படி உருப்படும்!

புரு : ஏல் வீணப்பயலே, வெளியே போடா!

அவன் : நான் இங்கு தங்குவதற்காக வரலே. பசிக்குது. உணவு ஏதாவது.....

புரு : பசிக்குதா! பேசிப் பொழுது போக்குறதை விட்டு, உழைச்சுப் பாடுபட்டால், ஏதாவது கிடைக்கும். போ. இங்கே நிற்காதே!

அவன் : ஐயா, தாகத்துக்கு ஏதாவது.....

[அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவன் எழுந்து; நூலையும் ஊசியையும் மேஜைமீது வைத்துவிட்டுப் புறப்படுகிறான்.]

புரு : தேவகி !

தேவகி : ஐயோ பாவம் ! தாகமா யிருக்குதுன்னு...

புரு : நீ உட்காரு !...பக்கத்திலே குளமிருக்கு. அங்கே போயிக் குடிப்பான்...போடா போ ! தாகம் தீர லேன்னு அந்தக் குளத்திலேயே விழுந்து சாகு. அயோக்கியப் பயல் !

அவன் : இல்லாதவன் என்ன செய்தாலும் அது அயோக் கியத்தனமாகத்தான் படும். செல்வர்கள் செய்கிற அயோக்கியத்தனங்கள் அம்பலமாவதில்லை. பணத் தின் ஒளி மற்றவர்களது கண்களைக் குருடாக்கி விடுகிறது.

புரு : இன்னும் நிற்கையா ! போடான்னு சொன்னால்...
[நாற்காலியை விட்டு எழ முயற்சிக்கிறார்.
அவன் சிரித்துக் கொண்டே போகிறான்.]

புரு : திருட்டுப் பயல்கள் பெருத்துப் போனாங்க உல கத்திலே...அயோக்கிய நாய் ! பிச்சைக்காரப் பய லுக்கு இருக்கிற அகம்பாவம் !

தேவகி : அவன் பிச்சைக்காரனா அப்பா, அப்படித் தோணலியே !

புரு : பைத்தியமா யிருப்பான். யாராயிருந்தாலென்ன ; அவன் திருடன் தான். இப்பதான் கள்ளப் பயல்க பல வேஷங்களிலே திரியுதானுகளே. ஆளைப் பார்த்து என்ன தீர்மானிக்க முடியுது !...தேவகி வெளிக்கதவை நல்லாத் தாழிடச்சொல்லு. வேலைக் காரப்பய வெறுந் தடியனுப் போயிட்டான். சின்ன ஐயாவோடெ கம்யூனிஸ்டிக் கொள்கை அவன் மூளை யிலும் வேருன்றி விட்டதோ என்னமோ ! அலையி றானுகளே !...ஹம்.

காட்சி 3

காலம்

அதே இரவு

[சிறு வீடு. ஏழ்மையின் ஆட்சி எங்கும்
கைவிளக்கு ஒன்று புதைக்கி எரிகிறது.
கிழவி ஒருத்தி படுத்திருக்கிறாள்.]

கிழவி: (தானாகப் புலம்புகிறாள்) இன்னும் வரக்
கூடாது. ரொம்ப நேரமாச்சே.....எப்பவும்
இதே எழுவாப் போச்சு...ஊம் முதலாளி
கரிமுடிவான் சம்பளம் கூட்டிக் கொடுக்க மாட்
டேன்கிறது, இந்தக் கரிகொல்லனுக்கு வேலை
செய்யமாட்டோம், வேலை செய்யமாட்டோம்
கிறது....எதுக்குத் தான் இந்தப் போக்கு
போகுதோ தெரியலே.சத்தம் கேட்டுதே.
அவன் தான் வருவான்....வேறு யாரு வரப்
போற இந்த வேலை கெட்ட வேலையிலே.

[வெளியே யிருந்து குரல்: அம்மா!...
அம்மா...இங்கே யாரு யில்லையா?]

கிழவி: (எழுந்தபடி) கொள்ளையிலே போவான் எவன்
இந்த நேரத்திலே வந்து பிராணனை வாங்கு தான்!
கந்தன் சத்தமா யில்லையே...(கதவைத் திறந்து)
யாரு அது? ஆஹ்? என்ன வேணும்?

[‘அவன்’ வந்து நிற்கிறான்.]

அவன்: வழிப்போக்கன். ரொம்பத் தாகமாயிருக்
கம்மா. கொஞ்சம் தண்ணி கொடுங்க குடிக்க.

கிழவி: தண்ணிக்குத் தானா பஞ்சம்! இரு அய்யா!
எடுத்திட்டு வாறேன்...இப்படி உள்ளே வந்து
உக்காரு.

[அவன் உள்வந்து உக்காருகிறான். அவன்
போய் தண்ணிர் கொண்டு வந்து கொடுத்தது...]

கீழலி: இந்தாய்யா குடி...இன்னம் வேணுமா?...தண்ணி தான இல்லே! வரவர மழையும் காத்தும் தான் பொய்ச்சப் போச்சு. காலா காலத்திலே பயிரிட டாலும் சரியானபடி விளைச்சல் காண மாட்டேன்...அரிசி கிடைக்கவா செய்யுது! சாப்பாட்டுக்குக் கஷ்டம்னாலும், தண்ணிக்கா தட்டு வரப் போகுது!

அவன்: தண்ணியை குழாயிலே அடைச்ச ஊரெல்லாம் ஓடவிடுகிற பட்டணத்திலே தண்ணித் தட்டும் வருது; கட்டுப்பாடும் வருது...அதுமட்டுமா!? பெரிய பெரிய மனுஷாள் வீடுகளிலே போய் தண்ணி கேட்டால், கொடுக்கவா செய்றாங்க?

கீழலி: எருவிலே வையி அந்தப் பெரிய மனுசங்களை! நீ தான் சொல்லணும் பெரியமனுசங்கண்ணு!... கொள்ளையடிச்சம், ஏமாத்தியும்—ஒண்ணுமில்லைன்னு சொன்னா, கடனை வாங்கியாவது—தாம் தீழுன்னு செலவு பண்ணி உயிர் வாழுது ஒரு வாழ்வா! அவங்களுக்கு ஏழை பாழைங்க கஷ்டம் என்ன எழுவைத் தெரியுது!

அவன்: அவங்க தானேம்மா சுகமா வாழ முடியுது!

கீழலி: என்ன சுகம்! அவங்களுக்கும் எவ்வளவோ கவலை, வியாதி, பயம்...யாரு தான் சுகமாயிருக்காங்க இந்த உலகத்திலே. என்னமோ கடவுளு விட்ட வழி அவங்க அவங்களுக்கு. அன்னைக்கு எழுதினான் கண்டா அழிச்ச எழுதப் போறான் இல்லையே!

அவன்: அதெல்லாம் சும்மாம்மா! அன்னைக்காவது எழுதினதாவது! கடவுளுக்கு வேறே வேலையே இல்லையா! எல்லாரும் சொல்றது தான் உண்மைன்னு சொன்னா, அந்தக் கடவுள் இப்படி

எழுதி எழுதி பைத்தியம் பிடிச்சப் போனதினாலே, மூளை குழம்பி கண்டபடி தராதரம் இல்லாமே, பொறுப்பு இல்லாமல், நேர்மையில்லாமல் எழுதி வைக்கிறன்னு தான் அர்த்தம். அப்படியானால், அவன் அயோக்கியத்தனத்துக்கு ஈடு இந்த—புராணங்கள் சொல்லுமே, அப்படி—‘ஈரேழு பதினாலு லோகங்களிலும்’ கிடையவே கிடையாதுன்னு தான் எனக்குத் தோணுது.

கீழலி: ஊம். நீ என்ன செய்வே! காலம் படுத்தற பாடு உலகம் கெட்டுப் போயிட்டிடுது. மனுஷங்கனோட புத்தியும் கெட்டுப் போச்சு. அது தான் இப்படி யெல்லாம்.... ..

[கிழவியின் மகன் கந்தன் வருகிறான் கூர்ந்து அந்நியனை கவனித்து, ஆச்சரியத்தோடு என்னவோ பேச வாயெடுக்கிறான். வழிப் போக்கன் எச்சரிக்கையாக உடிகளில் வீரல் பதித்து ‘சம்மாயிரு!’ என்பது போல் சைகை செய்கிறான் ... கந்தன் அலுத்துக் களைத்து ‘அம்மாடி!’ என்று சுவரோரத்தில் சாய்ந்து உட்காருகிறான்.]

கீழலி: ஏனப்பா இவ்வளவு நேரம்!...காலா காவத்திலே வந்து சேர்ந்தால், உனக்கு சோத்தப் போட்டுட்டு மிச்சம் மிஞ்சாடியை எடுத்து மூடி வச்சிட்டு படுத்துத் தூங்கலாம். நீ என்னடான்னா தினந் தோறும் இதே மாதிரித் தான்.... ..

கந்தன்: சரிசரி, சோத்தைப் போடு. நீயும் தினந் தினம் இதே மாதிரி புலம்பிறதை விடமாட்டே! உனக்கு வயசாயிட்டிடுது. நீ என்ன செய்வே!

கீழலி: ஆமா. நான் இன்னும் உனக்குப் பொங்கிப் போட்டுக்கிட்டு, கௌரவமாகக் காலந் தன்ன

ஓடா உழைக்கிறேன் பாரு.. நீ இது தானே பேசவே! இன்னும் பேசவேயப்பா பேசவே!.... கல்யாணம்னு பண்ணி எவளாவது ஒருத்தி வந்து சேர்ந்தா, பெண்டாட்டியாத்தா பெரியாத்தான்னு அவ சொல்லுறபடி ஆடி....

கந்தன்: இப்ப இருக்கிற லெட்சணத்துக்கு கல்யாண எழவு தான் ஒரு குறைச்சல்! மனிசன் அவன் பாட்டை ஒப்பேத்திட்டுப் போறதே கஷ்டமாயிருக்கு. அதிலே கால் கட்டு வேறே வேணுமாமி!....சரிசரி, சோத்தைப் போடு!...

அவன்: அம்மா, நான் போயிட்டு வாறேன்.

கிழவி: இந்த நேரத்திலே எங்கே போவே? ஏதாவது சாப்பிட்டு விட்டு திண்ணையிலேயே படுத்துக்கிட. பொல பொலன்னு விடியிற சமயத்துக்கு எழுந்திருச்சப் போயேன் நான் சொல்றது கிழவி பேச்சாத் தானிருக்கும். ஆனா அந்தக் காலத்திலே சம்மாவா சொல்லி வச்சிட்டுப் போனோ—சாமி, தெய்வம், காத்து கறுப்பு. பிசாசன்னு எல்லாம்! மூத்தாருக்கு மூணு சந்தி; இனையாருக்கு ஏழு சந்தின்னு பேரு! எங்கே என்ன இருக்குமோ யாரு கண்டா? யாமம். சாமம்னு இல்லாமே கண்டபடி அலையப்படாது... (கந்தனிடம்) யாரோ ஊர்வழி போறவன். தனிக்குது, தண்ணி வேணும்னு வந்தான். ஐயோ பாவம், சாப்பிட்டு விட்டுப் போட்டுமே...

கந்தன்: உம் உம், சாப்பிடட்டுமே!...இருந்து சாப்பிட்டு விட்டுப் போங்க ஐயா.

[ரகசியமாக சைகை வேறு செய்கிறான்.]

அவன்: உங்களுக்கெதுக்கு வீண் சிரமம்...

கந்தன்: சிரமம் ஒண்ணுமில்லே.

கீழலி: பசிக்கிறவங்களுக்கு சோறு போடுவதா சிரமம்!

[தட்டுகள் எடுத்து வைத்து, சோறு போடு கிரூள். உப்பு, மோர், எனுமிச்சகங்காயெல்லாம் பரிமாறுகிரூள்.]

அவன்: எல்லாரும் உங்களைப் போலவா நினைக்கிறாங்க? மனிதத் தன்மை வரவர வறண்டு வருதே! ஏதோ அத்தியூத்த மாதிரி அங்கே, இங்கே உங்களை மாதிரி நல்ல மனிசங்க உண்டு.

கந்தன்: பணக்காரன்களும், அவங்க மாதிரி ஜம்பமா வாழணும்னு நினைக்கிறவங்களும் செய்கிற அநியாயங்களையும், படாடோபங்களையும் பார்த்தால், நல்லவனா வாழ்றது தப்புன்னு தான் தோணுது. எத்தனாக பெருத்துப் போயிட்டானாக ஐயா. இவங்களோட எத்துவாளித்தனம் என்ன சொல்லுது? நீயும் அயோக்கியனாகு. நல்லவனா யிராதேன்னு தூண்டுது!

அவன்: தூண்டும் தூண்டும்! நல்லவன்னாலே இந்தக் காலத்திலே ஏமாற அருகதையானவன், எத்து வாளித்தனங்களுக்கு உள்ளாக வேண்டிய பலியாடு, ஏமாற்றப்பட வேண்டியவன்னு தான் அர்த்தம்.

கீழலி: உருப்பட்டது போ! உங்க மாதிரி ஏழெட்டுப் பேரு இருந்தாப் போதும்!

கந்தன்: காலம் வராமலா போகும்! எத்தனாக எத்தனை நாளைக்குத் தான் கடைபரப்பி பிரமாதமா வாழ முடியும்? எல்லாரும் எப்பவும் தூங்கிக்கொண்டா இருப்பாங்க?

அவன்: அளவுக்கு அதிகமான காலமாகியும் கூட இன்னும் தூங்கத் தானே செய்யறங்க, விடிவு

காலம் வருமாங்கிற விஷயமே சந்தேகத்துக்
கிடமாக... ..

கிழவி: பேச்சு தான் நடக்கே தவிர, சாப்பாடு முடிஞ்சு
பாடாக் காணும். பேசாமச் சாப்பிடுங்க.
பிறகு சேர்த்து வச்சப் பேசுங்க... நீராகாரம்
எடுத்திட்டு வாறேன்.

[உள்ளே போகிறாள்]

அவன்: என்ன, எப்படி யிருக்கு நிலைமை?

கந்தன்: மோசமாயிட்டு தான் வருது. நாளைக்கு சாயங்க
காலம் முதலாளி புருஷோத்தமர் தொழிலாளி
களுக்கு பிரசங்கம் பண்ணப் போறாராம்.

அவன்: என்ன சொல்லுவாரு தெரியாதா! இவரென்ன
கிறிஸ்து பெருமானின் வாரிசா பலைப் பிரசங்கமனு
முத்துகள் உதிர்க்க! ஊம், அப்புறம்?

கந்தன்: ந மளவங்க தான் பலமாதிரியாக இருக்கானாக.
வெறும் செம்மறியாட்டு மந்தை மாதிரி! எட்டி
யோசிக்க வேணும்? அவனவன் யோசிச்சுப்
பார்த்தால்லே....

அவன்: அது தானே கிடையாது நம்மவர்களிடம். ஒவ்
வொருவரும் சிந்திச்சால் தான் உண்மைக்கு
உரிய மதிப்பு என்றோ கிடைத்திருக்குமே... சரி,
பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம்.

[கிழவி வருகிறாள். டம்ளர்களை அவர்கள்
பக்கத்தில் வைக்கிறாள்.]

கிழவி: ஐயா, நீயே சொல்லு நான் சொல்றது நியாயமா
யில்லையான்னு. எனக்கும் வயசாயிட்டுது. வேலை
செய்ய முடியலே. அவனுக்கும் வயசு வருதா,
போகுதா? உடனெத்தவங்களுக் கெல்லாம்
கல்யாணமாகி, புள்ளையும் குட்டியுமா... ..

கந்தன்: அவரிடம் இதெல்லாம் எதுக்கு! உன்னாலே வேலை செய்ய முடியலேன்னா படுத்துத் தூங்கு, பணம் இருக்கிறபோது கிளப்பிலே வாங்கிச் சாப்பிடலாம். அது ஏன்! நானே சமைச்ச சாப்பாடு போட முடியும்னு எத்தனை தடவை சொல்லியாச்ச. நீ திரும்பத் திரும்ப... ..

கீழலி: எல்லாரையும் போல நம்ம வீடும் சந்தோஷமா, கலகலப்பா யிருக்கணும்னு ஆசைப் படுவது தப்பா?

கந்தன்: உள்ள சந்தோஷம் போதும். சந்தோஷம் அடையலாம்னு ஆசைப்பட்டு, சனியனை விலை கொடுத்து வாங்கச் சொல்லுதே! அல்ப ஆசைக்கு ஆளாகி, யோசியாமலே காரியங்களைச் செய்து செய்து தான், நம்மவங்க வாழ்க்கை பூராவும் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கு.

கீழலி: எல்லாரும் மூனையில்லாதவங்க. நீ மட்டும் தான் புத்திசாலி! பேச்சைப் பாறேன்.

வழிப் போக்கன்: வீணாக ஏனம்மா சண்டை! கல்யாணம் வாழ்க்கையின் தேவை தான்னாலும், வசதிகள் இல்லாத போது வீணாக அவதிக்கு உள்ளாக்கும் காரியமும் கூட. தெரியுதா? பொருளாதார நிலையும், வாழ்க்கைத் தரமும் மோசமாக இருக்கிறபோது... ..உன்னிடம் இப்படிப் பேசினால், உனக்கு விளங்கவா போகுது!...ஹ ஹ ஹ!

கீழலி: நான் கீழலி. என் வார்த்தை உங்களுக்கு ஏற்கலே. நீங்க பேசிறது எனக்குப் புரியவே இல்லை. எல்லாம் விதி, காலம், கடவுள்னு எது தலையிலாவது பழியைப் போட்டுட்டு, சிவனேன்னு கிடக்கேன். சிவனிருக்க வரைக்கும் உழைக்கது. செத்துக் கிடந்தால், தூக்கிப்

போய் சுடுறதுக்கு ஆள் வராமலா போகும்!
கூறு கெட்ட பிள்ளையைப் பெத்தவளுக்கு ஆசை
கள் எதுக்கு!

கந்தன்: ஆரம்பிச்சிட்டியா உன் புராணத்தை! சரி
தான்.

[வேகமாக எழுந்து, தண்ணீர்ச் செம்புடன்
கை கழுவப் போகிறான். அந்நியனும் பின்
செல்கிறான்.]

கிழவி: யாரைச் சொல்லதுக் கிருக்கு! நம்ம தலை
யெழுத்து!

காட்சி 4

காலம் அதே இரவு எட்டரைமணிக்குமேல்

[சாதாரண அறை. கலைஞர் கழகக் கூட்டம்
நடைபெறுகிறது. ஏழுமட்டிப் பேர்கள் தான்
கூடியிருப்பார்கள். அதிகமில்லை. சுந்தரனார்
தலைமை வகிக்கிறார். மகாராஜன் நின்றபடி
பேசிக்கொண்டிருக்கிறான்.]

மகாராஜன்: ஆகையினால் தோழர்களே, மக்களின் பண்
பாட்டிலே, நாட்டின் சகல நிலைகளிலுமே புதிய
தோர் வேகம் பொங்கிப் பாய வேண்டும். மக்க
ளின் செயலிலே, அவர்கள் எண்ணத்திலே
எண்ணங்களை உருவாக்கும் ஏட்டுக்காரர்கள் தீட்டு
கிற கதை கட்டுரைகளிலே, நாட்டுக்கு வழிகாட்டும்
தலைவர்களின் திட்டங்களிலே புதுமையும் தீவிர
மும் வேண்டும். உழைப்போர் ஓய்வு அதிகம்
பெற வேண்டும். அப்பொழுது தான் வாழ்விலே
இன்பம் கண்ணமுடியும்.

[உட்காருகிறான். சிலர் கைதட்டுகிறார்கள்.
தலைவர் எழுகிறார்.]

சுந்தரனார்: (ஷெல் பிரேம் கண்ணாடியைக் கழட்டி துண்டால் துடைத்து மாட்டிக் கொண்டு அஹம்... ஹஹம்...தோழர்களே, மனித வர்க்கத்தின் மாண்புறு பிரதிரிதிகளே...ஹஹம்...உயிர்க்குலத்தின் உயர்படியாம் மனிதரினத்தின் உத்தமர்களே...வணக்கம் ஹஹம். முதலில் நீங்கள் என்னை இக் கூட்டத்திற்கு தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்ததற்கு உரிய நன்றியை உங்களுக்கு நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன், அடுத்தபடியாக, அஹம்...ஹம்...இங்கு பேசிய தோழர்களின் அறிவுசால் அன்புரைகளுக்காக அவர்களுக்கு உரிய பாராட்டுதல்களை வழங்குகிறேன். அறிவின் சடர் கனலும் உள்ளத்தராகிய தோழர் மகா ராஜன் அருமையாக, அற்புதமாக, பிரமாதமான எண்ணங்களை எடுத்துச் சொன்னார். இத்தகைய அறிவின் பொறிகள் இந்த அறையினுள் மட்டும் கிடந்து விடுவது போதாது. திக்கெட்டும் பரவ வேண்டும். நாட்டிலே நிலவுகிற இருள் தொலைய வேண்டுமானால்... ..

[முன் காட்சிகளில் வந்த வழிப்போக்கன்—
அவன் தழைக்கிறான்.]

அவன்: இருள் தொலைய வேண்டுமானால், உங்களைப் போன்ற வீண்பேச்சுக்காரர்கள், சலவைச் சட்டையணிந்து உழையாமலே திரிய விரும்புகிற சோம்பேறிகள், கலை, இலக்கியம், அரசியல் அது இது என்று அளந்து கொண்டு, பயனுள்ள உழைப்பு ஏதுவும் புரியாமல் வெட்டிவேலைகள் செய்வதோடு மற்றவர்களையும் உருப்பட விடா

மல் அடிக்கிற உத்தமர்கள் எல்லோரும் உண்மை யாகவே உழைத்தாக வேண்டும்.

சுந்தரனார்: (கோபமாக) இவனை யார் உள்ளே விட்டது?

சிலர்: யாரிது?...யாருடா இவன்!...பைத்தியமோ?

அவன்: பொழுது போக்குக்காகப் பொன்மொழிகள் உதிர்ப்போரும், பிரசங்கம் புரிவோரும், இத் தகைய வேலையை பாஷனாகக் கொள்கிற பணக் காரன் மகன் பணக்காரர்களும் உண்மையிலேயே மக்களின் உயர்வுக்காகப் பாடுபடுகிறவர்கள் தானா என்று கேட்கிறேன்.

சுந்தரனார்: யாரடா நீ?

மகாராஜன்: பைத்தியம்! இடியட்!

வேறு சிலர்: ஷட் அப்! ...ஏய் வெளியே போ...

அவன்: யார் சொன்னால் என்ன; சொல்வதில் உண்மை இருக்கிறதா இல்லையா? இதை உங்களால் உணர முடிகிறதா இல்லையா? உண்மையை வரவேற்கத் தெம்பில்லாமல், உண்மையைக் கண்டு சீறி வெறியர்களாகிற பெரும்பாலோரைப் போலவே, நீங்களும்—அறிவின் பிழம்புகள், அக்கினிக் குஞ்சுகள், சிந்தனையின் தீவட்டிகள் என்று தங்களைத் தாங்களே பாராட்டிக் கொள்ளத் தயங்காத நீங்களும்... ..

எல்லோரும்: அயோக்கியன்!...

ஒவ்வொருவராக: மடையன்! முட்டாள்!...வீணப் பயல்.

மகாரா: இடியட், கெட் அவுட்...

சுந்தரனார்: காலிப் பயல்! கல்தாக் கொடுத்து வெளியே தள்ளணும்... ..

அவன்: கத்துங்கள், கதறுங்கள், கர்ஜியுங்கள்! உண்மைகளுக்கு பகட்டான பட்டாடைகள் போட்டு மூடி விட்டு, உண்மையைத் தொழும் பக்தர்கள் நாங்கள் என்று பம்மாத்துப் பண்ணுங்கள். அது தான் நீங்கள் பூஜிக்கிற கலை! அஹ் ஹஹ ஹா...ஹ ஹ ஹ ஹா!

[உரக்கச் சிரித்தபடி வெளியேறுகிறான்.]

ஒருவர்: யாரு இவன்? ஆங்?

வேறொருவர்: எவனோ ஒரு லாஸு!

மூன்றாமவர்: பைத்தியம் தான். அதைப் பத்தி சந்தேகமே கிடையாது.

சந்தரனார்: அயோக்கியன். திருட்டுப் பயலாக இருப்பான்.

மகாரா: இல்லாதவன் தான் திருடன் என்று ஒருவர் அழகாகச் சொன்னார். இல்லாதவர்கள் பெருந்த சமுதாயத்திலே திருடர்கள் மலிந்து போவதிலும் வியப்பில்லை தான்!

ஒருவர்: இருக்கிறவர்கள்—அல்லது 'உடையவர்கள்'—எவ்வளவு பேர் திருடராக இல்லை? இவர்கள் தங்கள் திருட்டை கௌரவம், செல்வாக்கு, அந்தஸ்து முதலியவைகளினால் மறைத்து விட முடிகிறது. இல்லாதவர்கள் எல்லோருமே திருடர்கள் என்று முடிவு கட்டலாமா? இப்போவந்தானே அவன் இல்லாதவனாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. அறிவுக்கும் சிந்திக்கும் திறனுக்கும் குறைவில்லை அவனிடம்!

மகாரா: ஏது! கண்டதும் காதலோ! மிஸ்டர் பாஸ்கான், பேஷ்!

பாஸ்கரன்: இப்படிப் பேசுவது தான் அறிவுடைமையோ! அறிவு உமக்கும் நீர் சர்டிபிகேட் கொடுக்கிற ஒருசிலருக்கும் தான் இருக்கும், மற்றவர்களிடம் திறமையைக் கண்டால் அதைப் பாராட்டக் கூடாது—இது தானே உமது போதனை? இல்லையா!

மகாரா: ஷட் அப்!

பாஸ்: உலகத்தையே உய்விக்க வந்த உத்தம அவதாரம் மாதிரிப் பேசிய தோழரே!

மகாரா: சிறுத்து! வெளியே போ... ..

பாஸ்: ரொம்ப சந்தோஷம். (போகிறான்)

காட்சி 5

காலம் அதேஇரவு பத்துமணி

அழகாக, சத்தமாக, ஒழுங்காகப் பாதுகாக்கப்பட்ட ஒரு அறை. ஒரு மேஜை, இரண்டு நாற்காலிகள், புத்தக அலமாரி முதலியன உள்ளன.

யார் 'வருகையையோ எதிர்பார்த்திருக்கிறான் ஒரு வாலிபன். உல்லாசமாக விலிவிலி அடிக்கும் சத்தம் வெளியே கேட்கிறது. 'வழிப்போக்கன்' வருகிறான். அவன் பெயர் தாமோதரன்.

தாமோதரன்: ஹல்லோ! சோழ, நீ வந்து ரொம்ப நேரமாச்சோ?

சோழ: இல்லை இல்லை. கால் மணி நேரத்துக்கு முன்னாலே தான் வந்தேன். என்ன தாமோதர், என்ன வேஷம்து! பைத்தியக்காரன் மாதிரி... ..

தாமோ: பைத்தியம், முட்டாள், இடியட் — இப்படித் தான் பலபேரு எனக்கு பட்டம் கொடுத்தார்கள். நீயும் அந்தத் திருக்கூட்டத்திலே தான் பேசப் போகிறியாக்கும்!

சோமு: நான் எந்தக் கூட்டத்திலும் சேரலே. ஆமா, இது ஏன் இப்படித் திரிகிறே நீ?

தாமோ: சம்மா ஜாலியாகத் தான்! (நாற்காலியில் உட்காருகிறான்.)

சோமு: என்ன ஜாலியோ எனக்குப் புரியலே.

தாமோ: உனக்குப் புரியாது சோமு, உனக்குப் புரியாது. மற்றவர்களைப் போல நானும் மடிப்பு கலையாத சட்டையும், குட்டிகுராப் பவுடரும், கண்ணாடியும் ஹேராயில் வாசனையுமாக அலைவதானால் எனக்கும் எவ்வளவோ விஷயங்கள் புரியாது, தெரிஞ்சுதா?

சோமு: என்னத்தைத் தெரியுது! உன்னையே எனக்குப் புரியலே, தாமோதர்.

தாமோ: எப்படிப் புரியும்! ஹ ஹ ஹ!

சோமு: மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்ளக்கூடாது என்றே சில சமயம் நீ காரியங்கள் செய்வதாகத் தோணுது. அப்படித்தானா?

தாமோ: இருக்கலாம்! யார் கண்டது? எனக்கே எவ்வளவோ விஷயங்கள் புரியலே.

சோமு: உனக்கு உன்னையே புரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. இது தான் என் கருத்து.

தாமோ: ஓ!

சோமு: புதிராக வாழ முயல்வது தான் மேதையின் லட்சணம் என்று நீ நினைக்கிறாயோ! அல்லது, உன்னை நீயே மகா மேதை என்று மதித்துக்

கொண்டு பைத்தியமாக நடிக்கிறாயோ, தெரியவில்லை.

தாமோ: லூஸ்தனத்துக்கும் மேதைக்கும் ரொம்ப உறவு என்று தானே வாழ்வு சொல்லுகிறது!

சோமு: லூஸ்கள் எல்லோருமே மேதாவிளாகி விட முடியாது. மேதைகளாக நடிக்க முயல்கிறவர்களையும் திறமைசாலிகள் என்று ஒப்புக்கொண்டு விட இயலாது.

தாமோ: பளா பளா! உம், அப்புறம்?

சோமு: நீ இப்படி அலைவது எனக்கு சுத்தமாகப் பிடிக்கலே.

தாமோ: மற்றவர்கள் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்களோ என்று நான் கவலைப் படுவதில்லை.

சோமு: நீ அறிவாளியாக இருக்கலாம், தாமு. ஆனால், உலகத்தோடு ஒட்டி வாழத் தெரியாதவன், எவ்வளவு படித்துத் தான் என்ன பிரயோஜனம்?

தாமோ: நான் போதனைகளை விரும்புவதில்லை. அது தான் உனக்குத் தெரியுமே!

சோமு: மற்றவர்களுக்கு போதிப்பதை மட்டும்தான் விரும்புவாயாக்கும்?

தாமோ: அது என் தொழில் அல்ல. போதனைகள் புரிவதும், தம்மை மற்றது பிறருக்கு உபதேசிப்பதும் பிரசங்கிகள், தலைவராக விரும்புகிறவர்கள். அறிஞர் என்று பட்டம் பெற ஆசைப்படுகிறவர்கள் செய்கிற வேலைகள். எனக்குச் சரி என்று பட்டதை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறவன் நான். உண்மை எனது லட்சியம். உயிர்க்குல் உயர்வு என் கனவு. வஞ்சகம், சூழ்ச்சி, பொறாமை, குள்ளநரித்தனம், இழிதகைமைகள்

அனைத்துக்கும் சரவுமணி அடித்து, சமாதிகட்ட வேணும் என்பது என் ஏக்கம். சிந்தனைத் தீப் பொறி எங்கும் பரவ வேண்டும் என்பது என் துடிப்பு. மக்கள் மனிதராக வாழ வேண்டும், வாழ வசதிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் வேண்டும் என்பது என் ஆசை. வாழ்விலே விடிவு பிறக்க வேண்டும்; விடியுமா என்பது என் வேதனை.

சோமு: அதற்கு பைத்தியம் மாதிரி அலைவது தான் வழியாக்கும்?

தாமோ: கால இருளிடையே வாழ்வென்னும் குறுகிய தடத்தில் அடிவைத்து அல்லாடும் போதே உய்வுக்கு உயர்வுக்கு மகிழ்வுக்கு வழி ஏதேனும் உண்டா என்று தேடித் திரியும் வழிப்போக்கன் நான். மக்களின் வாழ்வு நெறிஞ்சி முள் சேர்ந்த ஒற்றையடிப் பாதையாக இருப்பது கூடாது; மனோகரமான ராஜபாட்டையாக, குருமை நிறைந்த சாலையாக மிளிர வேண்டும் என்று ஆசை கொண்டு சிந்தித்து, உழைத்து, வழி தேடி வாழ்ந்த லட்சியவாதிகளின் வரிசையிலே நானும் சேர முடியுமா என்ற ஏக்கம் தான் எனக்கு.

சோமு: அதற்காக?

தாமோ: மக்களின் தன்மைகளையும் தவறுகளையும் அறிவதற்கு, அவர்களிடையே இப்படித் திரிய விரும்புகிறேன்.

சோமு: விசித்திரமான வழி தான்! எல்லோரையும் போல் வாழ்வதை விட, இதில் என்ன தான் அற்புதம் காண்கிறாயோ தெரியவில்லை.

தாமோ: 'தேடிச் சோறு நிதம் தின்று, வந்தைக் கதைகள் பல பேசிப் பின் செத்து மடியும் வேடிக்கை மனிதரைப் போல்', ஆயிரத்தோடு ஆயிரத்து ஒண்ணாவது ஆசாமியாக வாழ்வதில்

தான் என்ன அற்புதமும் இனிமையும் வந்து விடப் போகிறது! வெள்ளத்தோடு வெள்ளமாய், சமூக ஒட்டம் இழுத்துச் செல்கிறபடி, அடிபட்டு ஒடுகிறதை விட, எதிர் ஆறு நீந்தி அம முயற்சியிலேயே மூழ்கி விட்டாலும் கூட, அம் முயற்சியில் கிட்டுகிற இன்பம் பெரிது.

சோமு: என்னவோ தாமோதர், உன் போக்கு எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. புரியவில்லை.

தாமோ: அதனால் நம்மைப்பற்றி அதிகம் பேசாமல் இருப்பது நல்லது. உம், வேறே என்ன விஷயம்?

சோமு: விஷயங்கள் தெரியவேணும்னா பேப்பர் வாங்கிப் படியேன்!

தாமோ: பேப்பர் படிக்கிறவங்களும் 'இன்னையப் பேப்பரைப் பார்த்தேனா? அதிலே அப்படி, இப்படி' என்று பேசத் தானே தவிக்கிறார்கள். அதனாலே பேப்பர் படியாமலே படித்தவாளிடமிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாமென்னு பார்த்தேன். உம், படிக்க வேண்டியது தான் என்கிறாயாக்கும்! லேரி போய்து!...உம், வேறே?

சோமு: நாளைக்கு முதலாளி புருஷோத்தமர் பிரமாதமாகப் பேசப் போகிறாராம்.

தாமோ: பொதுக் கூட்டமா?

சோமு: பொதுக் கூட்டம்னு தான் சொல்லணும். அவருக்குச் சொந்தமான தொழிற்சாலைகளின் ஆட்கள் ஸ்தலமும் கூடினாலுமே பெரிய கூட்டம் ஆகிவிடும்.

தாமோ: இப்போ ஏன் இப்படிப் பிரமாதமாப் பேசப் போகிறாராம்?

சோமு: ஏதாவது ஸ்டிரைக், கிரைக்குன்னு யாராவது கிளப்பி விட்டிருப்பான்! அதுவுமில்லாம, அவருக்கு தான் ஒரு தலைவராக வேணும்னு ஆசை.

தூமோ: ஓகோ! அதனாலே சம்மா இருப்பானேன், பிரசங்கமாகிகள் பொழிந்து தள்ளலாமே என்று கிளம்பினீட்டாராக்கும்! பளா பளா!

காட்சி 6

அதே இரவு. மணி பதினொன்று.

முதலாளி புருஷோத்தமரின் தனி அறை. ஆடம்பர அலங்காரங்களுக்குக் குறைவில்லை. மின்சார விசிறி சுழன்று கொண்டிருக்கிறது. புருஷோத்தமர் ஈவிச்சேரில் சாய்ந்திருக்கிறார்.

ஒரு ஸ்திரீ, யுவதி ஒருத்தியை அழைத்துக் கொண்டு வருகிறாள்.

ஸ்திரீ: ஜானகி, இவங்க தான் எசமான்...எசமான், நான் சொன்னபடி...(அர்த்தம் நிறைந்த பார்வை பார்த்துச் சிரிக்கிறாள்.)

[தலைகுனிந்து நின்ற ஜானகியை 'பசி'க்கண்களால் விழுங்குகிறார் முதலாளி!]

புரு: எந்தப் பாதை வழியாக வந்தே? பின் பக்கமாகத் தானே? யார் கண்ணிலேயும் படலியே?

ஸ்திரீ: அடெல்லாம்எனக்குத் தெரியாதுங்களா? கண்ணை இமை காக்கிற மாரிதி...

புரு: சரி சரி...அப்ப நீ போறியா? இந்தா... (பக்கத்து மேஜை மேல் கிடந்த மணிப்பர்ஸை எடுத்துத் திறந்து, பத்து ரூபாய் நோட்டு ஒன்றை எடுத்து அவளிடம் கொடுக்கிறார்.)

ஸ்திரீ: நான் வாறேனுங்க...ஜானகி! (கண்ணைச் சிமிட்டி விட்டு சிரித்தபடி வெளியேறுகிறாள்.)

புரு: ஜானகியா உன் பேரு? அழகாகத் தானிருக்கு, அந்தக் கதவைத் தாப்பாள் போடு கண்ணு!

(ஜானகி மெதுடை நடந்து போய், உதவ
டைத்து வீட்டுத் திரும்புகிறாள்)

புரு: ஏன் ஜானகி சம்மா நிற்கிறே? என்னமாவது பேசு! கொஞ்சம் சிரி...சிரி புள்ளே!...உம், அப்படித் தான். (எழுந்து அவள் கையைப் பற்றி இழுத்து, சோபாவுக்கு அழைத்துச் செல்கிறார். அவளை உட்கார வைத்து, இடித்துக் கொண்டு தானும் உட்கார்கிறார். அவர் கண்களும் கைகளும் அவள் மேல் விளையாடுகின்றன) ஜானகி...ஜானகி...நீ என்ன பேசாமடந்தையா?

ஜானகி: ஊம்?

புரு: வெடிக் படுறியா? ஹஹ...உன் முகம் ரோசாப்பூ, மாதிரி இருக்குதே. இல்லை யில்லை! உன் உதடு ரோசாப்பூ; முகம் தாமரைப்பூ; கன்னம் கற்கண்டு; நீயே மல்கோவா மாம்பழம் தான்.

ஜானகி: என்னைக் கடிச்சுத் தின்னுடுவீங்க போலிருக்கே!

புரு: ஹஹ! இனிச்சுக் கிடக்கு உன் பேச்சு...ஹஹ, சொகுசுக் குட்டி...லட்டுன்னு லட்டுத் தான்.

[ஜானகி மயங்கும் பார்வை எறிந்து மகிழ்கிறாள்.]

புரு: நீ இருப்பது இத்தனைநாள் தெரியாமல் போச்சே தாயி சொன்னா. இதுமாதிரி அழகான பொண்ணு. ஆனா, ஐயோ பாவம், ரொம்பக் கஷ்டப்படுத்து அப்பஉன்னு. யாருமே கஷ்டப்படக் கூடாது. அதிலும் உன்னை மாதிரி ஜோரான சுந்தரிகள் கஷ்டப்படவே கூடாது. நம்ம கிட்டே இருக்கிற பணம் உன்னை மாதிரி அழகு சுந்தரிகளுக்கு உபயோகப்பட இல்லாமல்போனா, வேறு எதுக்கு இருக்கு? ஹஹ...

ஜானகி: உங்க தயவு!

புரு: தயவுக்கு என்ன பஞ்சம்? நிறையக் கிடைக்கும்...

ஜானகி: நீங்க தான் குபேரனும் மன்மதனும் சேர்ந்த சொடுபஞ்சே... (மயக்கும் சிரிப்பும், கண் சிமிட்டும்)

புரு: ஹஹ, என்ன ஷோக்காப் பேசறே! ஜோர்... அடுத்த தடவை வரும்போது நீ அருமையான பட்டும் புடவை கட்டி யிருக்கணும். தங்கச்சிலை மாதிரி யுள்ள நீ தரித்திரம் பிடிச்ச கைத்தறிப் புடவையா கட்டுவது?

ஜானகி: நீங்க மனசு வச்சால்.....

புரு: நம்மபாலிவி உனக்குத் தெரியாது போலிருக்கு!... எப்படித் தெரிஞ்சிருக்க முடியும்? நீ புதுசு தானே!... டம்ப வாழ்வு வாழ்கிற ஸ்டாருக, அவ மாதிரி ஆளுக பணத்தோடு பணமாய் போய் சேரக் கூடாது நம்ம பணம்! ஒரு ஸ்டாரின் பணம் பையை கூடக் கொஞ்சம் கனக்கும்படி உதவு கிறதை விட, உன்னை மாதிரி அழகு சுந்தரிகள் ஒன்பது, பத்துப் பேருக்கு--தேவை அதிகம் இருக்கிறவங்களுக்கு--பிரயோசனப்பட்டுமே. ஒரே இடத்திலே போயி பணம் முடங்கிக் கிடக்கிறதை விட, பல மூலைகளிலும் புரண்டு புழங்கினால் தானே பணத்துக்கு மதிப்பு! இல்லையா?

ஜானகி: ஊம். பின்னே!

புரு: என் குணமும் பாலிவியும் உன் கூட வந்தானே தாயி, அவளுக்கு நல்லத் தெரியும்... அடா அடா அடா! உன் சிரிப்பும், உன் முகமும், உன் மூக்கும் முழியும்!... அழகு அழகு... அநியாய அழகு! ஆன அப்படியே கொல்லுதே, என் கண்ணு!

[அறையில் ஒளி குறைந்து, லேசிறம் பரவி, அதவும் தேய்ந்து இருள் படிக்கிறது.]

மறுநாள்.

மாலை.

உழைப்போரின் கூட்டம்.

மேடையீது முதலாளி புருஷோத்தமரும், அவர் மகள் தேவகியும், வேறொரு பெரியமனிதரும் நாற்காலிகளில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். மேஜை மீது சில தாள்கள், ஸோடாபாட்டில் முடலியன. பேசி நின்ற முதலாளி மேலும் தொடர்கிறார், திரை விலகும்போது.

எதிரிலும் பக்கங்களிலும் ஜனங்கள்—உட்கார்ந்தும் நின்றுக் காட்சியளிக்கிறார்கள்.

புரு:

ஆகவே! நான் என்ன சொல்லுறேன்—உழைப்பவர்கள் எவ்வளவு முக்கியமோ, அதுமாதிரித் தான் உழைப்பவர்களை ஆதரிக்கக் கூடியவங்களும் முக்கியம். ஒரு சதை உண்டுமே. உங்களுக்குத் தெரியாதா? உடலிலே உள்ள அவயவங்களெல்லாம் நான் தான் முக்கியம், நீ தான் முக்கியம் என்று சண்டை போட்டுதாம். கை, காலு, வாயி, மூக்கு எல்லாம் தான். வேலைநிறுத்தம் செய்தனவாம். ஏன்? 'வயிறு ஒரு வேலையும் செய்றது கிடையாது. ஆனால், அதுக்காக நாம் ருசிகரமான உணவுகளை உள்ளே அனுப்பி வைக்க வேண்டியிருக்கு. இது அநியாயம். இனிமேல் நாம் அப்படிச் செய்யப் படாது. வேலைநிறுத்தம் செய்!' என்றனவாம். ஒத்துழைக்காமப் போனதிலே என்ன ஆச்சு? வயிற்றிலே ஆகாரம் போய்ச் சேரலே. உடலின் அவயவங்களுக்குத் தேவையான சக்தி பிறக்க வழியில்லை. இது மாதிரித் தான்! சமூகம்—நாடு—என்கிற தேகத்தில் ஒவ்வொரு இனமும் முக்கியம் தான். தெரியுதா? முதலாளி வயிறு மாதிரி. நீங்கள்ளாம்—பல துறைகளிலும் உழைப்பவங்க எல்லாம்—கையி, காலு, வாயி, கண்ணு, காலு,

மூக்கு இதுக மாதிரி. ஒண்ணோடு ஒண்ணு ஒத்து
ழைச்சால் தான் தேகம் சரியான நிலையிலே இருக்
கும். இல்லையோ, எல்லாம் கெட்டுது. நாலு
பேரு நாலிச் சொல்லித் தூண்டி விடத் தான் செய்
வான். ஆஹ, நான் என்ன சொல்றேன்? நீந்
களா யோசியுங்க. எண்ணிப் பாருங்க பணம்
போடாமல் ஏதாவது செய்ய முடியுமா? முதல்
இல்லாமல் ஆகுமா? முதலை முடக்குகிற முதலாளி
பலனை எதிர்பார்ப்பது தவறு? யோசித்துப்
பார்த்து நீங்களே முடிவு செய்வது தான் சரி.
இவ்வளவு தான் நான் சொல்ல விரும்புவது.

[உட்காருகிறார். சிலர் கை தட்டுகிறார்கள்.
மற்றவர்கள் எதிர்பாராத விதமாக, மேடைமீது
ஏறி விடுகிறான் தாமோதரன்.]

தாமோதரன்: தோழர்களே! நமது சமுதாயத்தின்
தொப்பை—நாட்டின் தொந்தி என்ற பட்டம்
பெறுவதையே விரும்புகிற நமது முதலாளி ஐயா—
அற்புதமாகப் பேசி முடித்து விட்டார்கள், பணக்
காரர்களும் இன்றியமையாத் தேவையே தான்
என்று. உடலுக்கு முக்கியத் தேவை வயிறு
என்று சொன்ன முதலாளி ஐயாவின் மூளையிலே—
அவாளுக்கு அப்படி ஏதாவது இருக்குமானால்—
சமுதாயத்தின் இதயம் என்றோ, மூளை என்றோ
சொல்ல வேணும் என்று தோன்றவில்லை. சாப்
பாட்டு ராமனுக்கு சாப்பாடும், அதைப் போற்
றும் தொப்பையும் தானே சதா நினைவில் சிற்கும்!
(கரகோஷம்)... ஸ்ரீமான் தொந்தியாருக்கு நான்—
உழைப்பவர்களின் பிரதிநிதியாக—சொல்ல
விரும்புகிறேன், உடலில் எந்த ஒரு அவயமும்
தேவையற்ற முறையிலே வளர்ந்து விடுமானால்,
அது உடலுக்கே கேடு என்று. உதாரணங்களும்
உவமைகளும் நமக்குத் தேவையில்லை...

[பிரமித்துப் போன புருஷோத்தமர் கண்டித்த விரும்புகிறார். தேவகி வியப்போடு வைத்த கண் வாங்காது. தாமோதரனையே கவனித்திருக்கிறாள்.]

புரு: சிமே இறங்குடா, கழுதை! பொறுக்கிப்பய...
கும்பல்: அவர் பேசட்டும்!...தாமோதரன் பேசட்டும்...
பேசுங்கள் தோழரே!

தாமோ. தோழர்களே, உங்கள் அன்புக்கு என் நன்றி. கணம் முதலாளி அவர்களே, இந்தக் கூட்டத்துக்குத் தலைவராக நீங்களே அமர்ந்திருக்கலாம்... (தேவகியை கவனித்து விட்டு, என்னவோ சொல்ல வாயெடுக்கிறான். பிறகு ஒதுக்கி விடுகிறான்) உம்... தோழர்களே! உண்மைக்கு வருவோம். முதலாளி முதல் போடுகிறார். பணம் கொடுக்கிறார். உழைப்பை கசக்கிப் பிழிகிறார், மாத முடிவிலே பெரிய மனது வைத்து ஏதோ சில வெள்ளிக்காசுகளை—இப்போ வெண்பொற்காசுகள் கூட இல்லையே! தாளுதானே தாராளமாக நடமாடுதல்—சில காகித நோட்டுகளைத் தருகிறார். ஆனால், அவர் பெறுவது? அவர் அனுபவிப்பது? உங்களையே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். உடனடியாகவே முதலாளி ஐயாவையும் கவனியுங்கள். அவர்கள் அருகிலே விண்ணின்று விழுந்த மின் கொடியோ, மண்ணிடைப் பிறந்த வானவில் வண்ணப் பூக்கள் குலுக்கித் திகழும் பூங்கொடியோ என அமர்ந்திருக்கும் சின்ன எஜமானியம்மானையும்—ஐயாவின் திருக் குமாரியையும்—கவனியுங்கள். தெரிகிறதா வித்தியாசம்? உழைப்பது யார்? உழைப்பின் பலனை அனுபவிப்பது யார்?... வாழ்வது யார்? வாழ்வசதிகள் பெற்றுத் தருவது யார்?... எண்ணுங்கள், தோழர்களே! எண்ணிப் பாருங்கள்... முதலாளி ஐயாவின் சில்க் சட்டை

யும், தங்கப் பித்தர்னும், பளபளப்பும் பகட்டும் உங்கள் உழைப்பிலே கிடைத்த விளைவின் பயன்... திருக்குமாரியின் கன்னத்து மினுமினுப்பும் உடலின் பாவிஷ்டமும் எப்படி வந்தது? அம்மையாரின் காதுகளிலே மின்னுகிற லோலக்குகள்—நட்சத் திரங்கள் போன்ற தொங்கட்டான்கள்—உங்கள் ரத்தத் துளிகள்! தேவகியம்மையாரின் கழுத்திலே சந்திரன் குஞ்சுகள் போல மின்னித் திகழ்கிற வைர அட்டிகை உங்கள் அத்தனை பேரின் ரத்தம், ரத்தம், ரத்தமேயாகும். (பலத்த கரகோஷம்)... நீங்கள் முணமுணக்கத் தொடங்கினால், முதலாளி ஐயா--திருத் தொப்பையார்--கணபதியாரின் நேர் பரம்பரை!—பேசுகிறார், குட்டிக்கதைகள்! அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்க நீங்கள் முட்டாள்கள் தானா என்று வினவுகிறேன். நாட்டிலே உள்ள பணமூட்டைகள் எண்ணுவது நாட்டு மக்கள் அத்தனை பேரும் முட்டாள்களே யாவர் என்று தான். இந்த அஸ்திவாரத்திலே அவர்கள் டம்ப வாழ்வு உயர்கிறது. அவர்களது ஆசைநாயகிகளும், அருமை மனைவிகளும், செல்வ மகள்களும் பகட்டித் திரிந்து படாடோப வாழ்வு வாழ முடிகிறது. நாமோ? நாம் தான் இருக்கிறோமே அமாவாசைகள் மாதிரி, இந்தச் சந்திரன் குஞ்சுகள் அருகிலே...(பலத்த கரகோஷம்)

புரு: காலி ராஸ்கல்! அயோக்கிய நாய்! (அவனை அடிக்க விரைகிறார்.)

[தாமோதரன் குதித்து கும்பலில் சலந்த....]

தாமோ: தொப்பையை ஒடுக்குவோம்! தொந்தியைக் கரைக்க வேண்டும்!...சொல்லுங்கள்--தொப்பையை...

கூட்டம்: ஒடுக்குவோம்!

தாமோ: தொந்தி...

கூட்டம்: ஒழிக!

தெருவில்...

கலைத்து செல்லும் தொழிலாளர்கள் பேசிக் கொள்கிறார்கள். சிலர் இரண்டு மூன்று பேராகப் போகிறார்கள். சிலர் கும்பலாக நின்று பேசுகிறார்கள்.

ஒருவன்: போட்டானே ஒரு போடு!

இரண்டாவது: சரியான போடு! வேண்டியது தான். வயிரும்மில்லே அவரு!

வேறொருவன்: தாமோதரன் என்ன அருமையாகப் பேசறான்!

முதல்வன்: அவன் பேச்சிலே இருந்த நியாயத்தை நீங்க சவனிக்கணும்.

இன்னொருவன்: ஒரு பொதுக் கூட்டத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணுங்க. தோழர் தாமோதரனை விரிவாகப் பேசச் சொல்லலாம்.

3-வது: அவன் என்ன அற்புதமாப் பேசறான். அடாடா ச்ச்...ச்ச்...!

5-வதுஆசாமி: நாமெல்லாம் எதுக்கு லாயக்கு? அவரு அருமையாப் பேசறரு. இவரு பிரமாதமாப் பேசறருன்னு சொல்லி, கைதட்டத் தான் சரி. அட, அவன் அப்படிச் சொன்னானே, அதைப் பற்றிச் சிந்தித்து நாமும் அஞ்சாது பேர்களிடம் சொல்லுவோம், சிந்தனையைப் பரப்புவோம்கிறது கிடையாது.

4-வது: இப்ப நாம செய்வது என்னதாம்? அதைப் பற்றித் தானே கலந்து பேசறோம்?

2-வது: ஏனய்யா தோழரே!...உங்களை இல்லே பிரதர், அவரை—ரொம்ப அலுத்துக்கிடுதாரே... ஏன்

மிஸ்டர், நீங்களும் பிரசங்கம் பண்ணி, புகழ்பெற்றுத் தலைவராக வரணும்னு...

1-வது: நீங்க இப்படித் தான். எதுக்கும் குதர்க்கம்!

2-வது: அவாள் என்ன சொல்லுகன்னா, சிந்தனை எங்கும் பரவணும்; ஒவ்வொருவரும் சிந்திச்சு, உண்மையை உணர்ந்து... அப்படித் தானே அண்ணாச்சி!

3-வது: ஆமா தம்பிச்சி! நீரு உம்ம வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு போம்.

முதல்வன்: பாவம், முதலாளி மக! அவ மூஞ்சி செத்துப் போச்சு!

4-வது: மூஞ்சி சிவந்துதா. செத்துதா?

முதல்: என்னமோ ஒண்ணு!

5-வது: அவன் வெளுத்து வாங்கிட்டான்! பிச்சுத் தள்ளி, கொன்னு போட்டானா, சும்மாவா! ஹஹ... பிரமாதம்! ரொம்பப் பிரமாதம்!

காட்சி 9

அன்று இரவு.

மணி ஏழு.

முதலாளி புருஷோத்தமர் வீட்டு அறை. அவர் குமுறும் கோபத்துடன் அங்கு மிங்கும் அலைந்து கொண்டிருக்கிறார். அர்த்தமற்ற ஆத்திரமும் பரபரப்பும்... மகள் தேவகி மௌனமாக உட்கார்ந்திருக்கிறாள். மகன் மகாராஜன் மேஜையருகில் நிற்கிறான்.

மகாராஜன்: என்ன இருந்தாலும் நீங்க அப்படிப் பேசியிருக்கப்படாது.

புரு: பேசினதிலே என்ன தப்பு?

மகா: (கிண்டலாக) தப்பு ஒண்ணுமில்லை. மானம் தான் கப்பல் ஏறுச்சு!

- புரு: அந்த வெறும்பய—அவன்பெயர் தாமோ தானாமே...
- தேவகி: நேற்று ராத்திரி இங்கே வந்தவன் தானப்பா அவன்.
- புரு: அயோக்கியன்!
- மகா: அவன் இங்கே மட்டுந்தானா வந்தான்! கழகத் திலே வந்து கலாட்டா பண்ணினான். சுந்தரனார் வீட்டுக்குத்தான் முதலிலே வந்தானாம்.
- புரு: வீணன்! அவனை இப்படியே விட்டு வைக்கப் படாது.
- மகா: போலீஸிலே ரிப்போர்ட் செய்து...
- தேவகி: மான நஷ்ட வழக்குத் தொடுக்கலாம் அல்லவா, அப்பா?
- புரு: எலியைக் கொல்ல எலக்ட்ரோக்யூஷனா! ஹஹ...ஹஹ! விறகுக் கட்டையாலே ஒங்கி ஒரு போடு போட்டாலுமே போதும். தண்ணியிலே அழுக்கிக் கொன்னாலும் போச்சு. இந்த அல்பப் பூண்டு--இவனை ஒடுக்க ரிப்போர்ட்டாம், கேலாம்! அடியாள்களை ஏவி விட்டால் போதும். மறு நாளே மாறுகால் மாறுகை வாங்கிப் பேர்ட் மாட்டாண்களா!...ஹஹ! நம்ம வீரசிங்கத்துக்கு வேலை கொடுத்து ரொம்ப நாளாச்சு. சுவத்தை காலைக் கையை முறிச்சுப் போடும்படி அவன்கிட்டேச் சொல்லி...
- மகா: வீண் வம்பு ஏதாவது...
- புரு: ப்சா, எனக்குத் தெரியாது பாரு!
- தேவகி: ஐயோ பாவம்! அவனை அப்படி...
- புரு: அவனுக்கு வக்காலத்து வாங்கிப் பேச வந்திட்டியா நீ!

மகா: தேவகி அந்தக் கட்டத்துக்கு வந்திருக்கப் படாது.

தேவகி: ஹூக்குங்! உன் கிட்டே யாரும் யோசனை கேட்கலே.

மகா: உன் இஷ்டம் போலே அலையத் துணிகிறே. அது தானே ஊரு பூராச் சிரிப்பாய்ச் சிரிக்கும்படி அடிச்சிட்டான்!

புரு: உஷ்ஷ்! நீங்க ஏன் வீணாகச் சண்டைபோட்டுக் கொண்டு...

தேவகி: பின்னே பாரப்பா!

புரு: நடந்தது நடந்து போச்சு. இனிமேல் அதைப் பற்றி வருத்தப்பட்டு என்ன பிரயோசனம்? மேலே நடக்க வேண்டியதைப் பற்றி யோசித்தாலும் அர்த்தம் உண்டு.

மகா: நீங்க வீணாகப் பிரசங்கம், போதனை என்று திரிவதைவிட, சம்பளத்தை அதிகப்படுத்தினாலும் பிரயோசனம் உண்டு. இல்லென்றோ வேலைநிறுத்தம், அது இதுன்னு...

புரு: நிறுத்துமையா! உம்முடைய யோசனைகளை நான் கேட்கிற போது தாராளமாகச் சொல்லுங்க ஸார்!

தேவகி: எப்பவுமே இப்படித் தான். தனக்குத் தான் எல்லாம் தெரிஞ்சது மாதிரி.

மகா: உங்க அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுங்க அம்மான்னு இப்ப யாரு அழைத்தாங்க?

புரு: ஒருத்தரும் யோசனை சொல்ல வேண்டாம். எனக்கு எல்லாம் தெரியும்.

மகா: அது தான் நேற்று எல்லாம் தெரிஞ்சதே (போகிறான்)

பரு: டேய் அயோக்யா!... போ போ!...நீயும் அந்த வெறும்பயல் மாதிரித் தான் வீணானாகி வருகிறே—உம். உன்னைச் சொல்லி என்ன செய்ய! உலகம் போகிற போக்கு!...

காட்சி 10

அதே இரவு.

மணி எட்டு.

‘கலைஞர் கழகம்’ அறையில், விசேஷ நிகழ்ச்சி இல்லை. சும்மா அஞ்சாறு பேர் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மகாராஜமும் இருக்கிறான்.

மகா: நான் அதுதான் சொல்றேன். அவன் தன்னையே பெரிய மேதைன்னு நினைச்சிருக்கணும்.

வேறொருவன்: அறிஞரை வெளிச்சம் போட்டுத் திரியும் அல்காவாக இருக்கலாம்.

முன்றமவன்: நான் அதுதான் சொல்றேன். அவன் பெரிய எம்டன் ஐயா என்ன துணிச்சல்! அவ்வளவு பெரிய கூட்டத்திலே, துணிவாக முன்வந்து, தீவிரமாகப் பேசி...

மகா: இதுக்கு என்ன துணிச்சல் வேண்டியிருக்கு! கும்பல் அவன் பேசறதைக் கேட்டுத் தான் கை தட்டும் என்பது அவனுக்குத் தெரியாதா! அந்தத் தைரியம் இருக்கப் போய்த் தானே அவன் மேடை மேலே ஏறி யிருக்கிறான்!

பி-வது: இருக்கட்டுமே! இருந்தாலும், புருஷோத்தமர் முன்னாலேயே அவரைப்பற்றி அவ்வளவு துணிவாகப் பேசினானே. அதைச் சொல்லும்!

பாஸ்கரன்: அவன் சொன்னதிலே உண்மை இருந்தது. எண்ணத்தின் உயர்வு இருந்தது. சிந்தனைக் கனல் ஜொலித்தது!

மகா: (கிண்டலாக) அட, உமக்குக் கூட அந்தக் கணல்ப் பொறி பட்டு மூளை மின் வெட்டத் தொடங்கி யிருக்கு போலிருக்கே.

ஒருவன்: மிஸ்டர் பாஸ்கரன் நேற்றே தொடங்கிவிட்டார் வியந்து பாராட்டும் வேலையை.

மகா: நாளைக்கு அவன் அடிச்சவட்டைப் பின்பற்றி எந்த மேடை மீதாவது குபீரென்று பாய்ந்து விடாதீர், ஐயா. அப்படிப் பாய்கிறதாக இருந்தால், முதுகிலே “டின்” கட்டிக்கொண்டு போம்! கிடைக்கிற பூசைக்காப்பை தாங்கிக் கொள்ள!

பாஸ்: தாமோதரன் நல்லாப் பேசினான், அதில் கருத்து இருந்ததுன்னு சொன்னால் உங்களுக்கு ஏன் இவ்வளவு கோபம்?

ஒருவன்: அவரு அவங்க அப்பாவுக்குப் பிள்ளை என்பதனால் தான்!

3-வது: மற்றவங்க அம்மாவுக்குப் பிள்ளைகளோ?

மகா: எதுக்கு வீண்பேச்சு! இந்த ஊரிலே திடீரென்று ஒரு தறுதலை கிளம்பி பெரிய மனிதன் மாதிரி பாவலாப் பண்ணித் திரிவது எனக்குப் பிடிக்கலே.

2-வது: அவனைச் சரியானபடி மட்டம்தட்ட வேணும்னு நினைக்கிறேளா, பிரதர்?

பாஸ்: அவன் திறமைசாலியா, இல்லையா... அவன் என்ன தான் சொல்ல விரும்புகிறான்னு அறிய ஆசை இருந்தால், அவனை விவாதத்துக்குக் கூப்பிடுங்களேன். எதுக்காக மட்டம் தட்டணும், மண்ணைப் போடணும்கிற பேச்சு?

மகா: அந்த மடையனை நாம் தான் வெத்திலை பாக்கு வச்சு அழைக்கணுமாக்கும்!

பாஸ்: நீங்கள் பேசுகிற சமத்துவம், சகோதரத்துவம், மனிதம் எல்லாம் காட்டுகிற வழி உங்களுடைய போக்குத் தானே! பேஷ்!

மகா: இன்னைக்கும் உன்னை 'கெட் அவுட்' என்று சொல்வானென்னு யோசிக்கிறேன்...

பாஸ்: நானாகவே போக வேண்டியது தான்னு முடிவு பண்ணி விட்டேன். நீங்க ஒண்ணும் சொல்ல வேண்டாம். (எழுந்து செல்கிறான்.)

மகா: ஏது! இவன் போற போக்கைப் பார்த்தா அவ டேசிடப் பிள்ளையாகி விடுவான்னு தோணுது!

ஒருவன்; அவனை மிஞ்ச விடப்படாது, பிரதர்.

மகா: அதைத் தான் நானும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

காட்சி 11

மறு நாள்.

பகல்.

தெருவோரம். சுந்தரனார் வீட்டு முன்பக்கம். ஒரு பக்கத்தில் குப்பைத் தொட்டி இருக்கிறது. அதில் விழுந்துள்ள இலைகளைப் பொறுக்கி வழித்துத் தின்று கொண்டிருக்கிறார்கள் இரண்டு சின்னப் பயல்கள். பக்கத்தில் ஏக்கப் பார்வை பார்த்து நிற்கும் காயை அடிக்கடி விரட்டுகிறார்கள்.

வீட்டு வாசல்படியில் சுந்தரனாரின் தாய் காட்சியளிக்கிறாள். அவள் கையில் ஒரு தட்டில், தின்று மீதி விழுந்த இட்டிலித் துண்டுகள், அழுகல் வாழைப்பழங்கள் உள்ளன.

அவளைப் பார்த்ததும், எச்சில் இலையைக் கீழே போட்டு விட்டு, பிச்சைக்காரப் பயல்கள் ஒடி வருகிறார்கள்.

ஒருவன்: அம்மா, தாயே...

மற்றவன்: தாயே, தாயே...எனக்குப் போடுங்கம்மா
முதல் பையன்: தாயே, பசிக்குதம்மா...அம்மா...

2-வது: அம்மா, உங்களுக்குப் புண்ணியமுண்டு.
அம்மா...

அவள்: போங்கடா...போ, போ...

[சுந்தரனார் தோன்றுகிறார்.]

சுந்த: இதை யெல்லாம் என்ன செய்யப்போறே?
இந்தப் பயல்களுக்கா போடப்போறே?

தாய்: நல்லப் போட்டேனே! இந்தக் கழுதைகளுக்குப்
போடுறதை விட, நம்ம பசவுக்குக் கொடுக்கிறது
புண்ணியமாச்சே. பசவுக்கு வைக்கத் தான்
எடுத்துப் போறேன்.

சுந்த: அதுதான் நானும் சொல்லணும்னு நினைச்
சேன்...பொறுக்கிப் பயலுக! போடா...சீ...சீச்சி!
போ...வரவர பிச்சைக்காரப் பயலுக ரொம்பப்
பெருத்துப் போனாக.

முதல் பையன்: அம்மா...அம்மா!

2-வது: தாயே!

[அவள் கவனியாமலே போகிறாள். பிச்சைக்
காரப்பயல்கள் குப்பைத் தொட்டி யருகில் ஓடு
கிறார்கள். ஆவலோடு இலையை நக்கி நிற்கும்
நாயை விரட்டி விட்டு, இலைகளைக் கிளறுகிறார்
கள்.]

சுந்தரனார்: செச்சே, பண்ணிப் பயலுக!...பிச் சைக்
காரனுக தொல்ல ரொம்ப ஜாஸ்தியாகுது.
அவனுகளை ஆதரிக்கப்படாது. ஆதரிக்கப் போய்த்
தானே அதிகரிக்கிறாங்க. சமூகத்தின் தொத்து
நோய்கள்! ஒட்டுவாரொட்டிகள்! சீ!

[தெருவில் வருகிறான் தாமோதான்.]

தாமோ: நடந்ததை நானும் கவனித்தேன். உங்கள்
சிந்தனையை நீங்கள் வாய்விட்டுப் பேசியதும்

காதில் விழுந்தது. சோம்பேறிகளும், பிச்சைக் காரர்களும், திருடர்களும், கள்ள மார்க்கட்கப்பவர்களும், இவர்களைப் போன்ற எல்லோருமே சமுதாயத்தின் பெருவியாதிகள் தான். இந்த நோயை ஒழிக்கத் தான் வேண்டும். அதற்காக, மனுஷத்தனத்தை இழந்து விட வேண்டியது தானா? பட்டினியால் கஷ்டப்பட்டு சூழ்ப்பையைக் கிளறும் நாயோடு போட்டியிட்டு ஜீவிக்கிற இந்தப் பிராணிகளுக்கு, தூரப்போடுவதை, மாட்டுக்குப் போடுகிற மிச்சம் மிஞ்சாடிகளை, கொடுத்தால் என்ன கெட்டுப் போகும்? அதற்குக் கூட மனமில்லை உங்களுக்கு. நீங்கள் சமூக சீர்திருத்தம், உயிர்க்குல உயர்வு என்று பிரமாதமாகப் பேசுகிறீர்கள்! உங்களைப் போன்ற அண்ணாத்தைகள் தான் ஊரிலே பெருத்து வருகிறார்கள்!

சுந்தரனார்: வீணன்! (வேகமாக உள்ளே செல்கிறார்.)

[நாமோதரன் சிரித்துக் கொண்டே போகிறான்.]

மறுபக்கமிருந்து பாஸ்கரன் வருகிறான் - சுந்தரனார் வீட்டுக்கு வந்தவன் நாமோதரன் செல்வதைக் கண்டு பின் தொடர்கிறான்.]

காட்சி—12

நடுத்தெரு

நாமோதரனும் பாஸ்கரனும். நின்று நின்றும், மெதுவாக நடந்தும் பேசிக்கொண்டு போகிறார்கள்.

நாமோ : உங்களை எங்கேயோ பார்த்திருப்பதாகத் தோணுதே.

பாஸ் : கலைஞர் கழகத்தில்.

தாமோ : ஓ ! அப்படிச் சொல்லுங்க. எங்கேயோ பார்த்த முகமாக இருக்கே, ஞாபகம் வரலியேன்னு யோசிக்கிறேன்.

பாஸ் : நீங்க இப்படி எங்கே ? அறிஞர் சுந்தரனார் வீட்டுக்கு வந்து விட்டுப் போறீர்களா ?

தாமோ : அட்டா, அறிஞரா அவரு ! பேஷ் !

பாஸ் : அறிஞர் என்றால் உங்களுக்குப் பிடிக்காதோ ?

தாமோ : அவர் பேரறிஞர் என்று வேண்டுமானாலும் பேரு வைத்துக் கொள்ளட்டுமே ! அதனாலென்ன !

பாஸ் : இல்லை, நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால்.....

தாமோ : சொல்லிலே, செயலிலே, பண்பிலே அறிவின் திறத்தைக் காட்டாமல், அறிஞர், அறிஞர் என்று விளம்பரம் செய்து கொண்டு, மற்றவர்களும் தங்களை அவ்விதம் அர்ச்சிக்க வேணும் என எதிர் பார்க்கிற வெத்து வேட்டுக்களையும், வெளிச்சம் போடல்களையும் நான் பாராட்டுவதில்லை. அவ்வளவு தான் !

பாஸ் : நேற்று உங்கள் பிரசங்கம் பிரமாதம். கழகத்தில் அன்று நீங்கள் சொன்ன கருத்துக்களும், நேற்று உதிர்த்த மணிகளும் என்னைக் கவர்ந்து விட்டன. சிலர் சொன்னது போல, என்னை உங்கள் பக்தனாக்கி விட்டன.

தாமோ : இப்படிப் பேசுவது தான் எனக்கு திருப்தியளிக்கும் என்று எண்ணினால், உங்கள் எண்ணம் தவறு. உண்மையாகவே பேசுகிறீர்கள் என்றால், உங்கள் போக்கே முழுத்தவறு.

பாஸ் : ஏன் ? ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள் ?

தாமோ : அடிவருடிகள், பாஸ்வெல்கள், பக்தர்கள், தாசர்கள், பித்தர்களால் யாருக்கும் எவ்விதம் பயனும் கிடையாது. போற்றப் படுகிறவர்களுக்கு அளவுக்கு அதிகமான பெரிய மனுஷத்தனம்

கொடுப்பதைத்தவிர. எதற்காக யாருக்காவது பத்தனாகவோ, பாஸ்வெல்லாகவோ மாறவேண்டும்? நீங்களும் உண்மையைக் கண்டு, சிந்தித்து, மற்றவர்களையும் சிந்திக்கத் தூண்டும் தனிமனிதம். பெற்றால் என்ன? திறமைக்கும், உழைப்புக்கும், நேர்மைக்கும், உண்மைக்கும் உரிய மதிப்பையும் பாராட்டுதலையும் தரத்தயங்கக் கூடாது. அதே வேளையில், தலையாட்டித் தம்பிரானாகவோ, மந்தை ஆடாகவோ மாறிவிடக் கூடாது என்று தான் சொல்கிறேன்.

பாஸ் : உங்கள் சிந்தனை உயர்ந்தது. உங்களுடன் அடிக் கம் பேசவேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கு.

தாமோ : பேச்சைக் கேட்டுப் பின் மறந்து விடுவதில் என்ன பிரயோசனம்?

பாஸ் : சிறு பொறிதானே பெரு நெருப்பை உண்டாக்குகிறது! நீங்கள் அவ்வப்போது சிதறுகிற சிந்தனைப் பொறிகள்.....

தாமோ : போதமே!

பாஸ் : கலைஞர் கழகத்தில் ஒரு பிரசங்கம் அல்லது விவாதத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யலாமா?

தாமோ : அதெல்லாம் வேண்டாம். பிரசங்கம் எனது பிழைப்பல்ல.

பாஸ் : பின்னே நீங்கள் அடிக்கடி.....

தாமோ : பிறர் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டி, அவர்களுக்கும் பிறருக்கும் விழிப்பூட்டும் ஆசையும், ஆர்வத்துடிதுடிப்பும் என்னை முன்னே பிடித்துத் தள்ளி விடுகின்றன!

பாஸ் : என்னமோ ஸார்! உங்கள் போக்கு எனக்கும் புரியவில்லை.

புருஷோத்தமர் வீட்டின் முகப்பு

தெருவில் தாமோதரனும் பாஸ்கரனும் பேசிக்
கொண்டு வருகிறார்கள்.

முதலாளி வீட்டின் முன்னால் வேலைக்காரன்
ஒருவன் ஜோரான நாய் ஒன்றைப் பிடித்து அம்
படியும் இப்படியும் நடைபழகுகிறான். அவன்
கழுத்தில்—அவன் உடைகளோடு சேராத—
'தேவ்காப்பூத் துவாலு' கிடக்கிறது.

தாமோ : ஏன் இப்படி வேலையில்லாமல் அலைகிறாய் ?

வேலைக்காரன் : வேலையில்லாமல் இல்லீங்க. இந்த நாய்க்கு
எக்சைஸு....

தாமோ : எக்ஸர்ஸைஸா ! நாய்க்கு உடற்பயிற்சி பழக்கு
கிற நிபுணனாக்கும் நீ !

வேலை : இல்லீங்க. இது தான் என் வேலை. நாயை நடக்
கச் செய்து, பிறகு குளிப்பாட்டுகிறது. சாப்பாடு
வைக்கிறது. சாயங்காலமா இப்புடி உலாத்தக்
கொண்டு போறது....இதெல்லாம் முதலாளி ஐயா
கட்டினாங்க....

தாமோ : ஒகோ, இது முதலாளி நாயா ! சரிதான். பார்த்த
தாலே தெரிகிறதே. கொழு கொழுன்னு....இந்த
டர்க்கி டவல் ?

வேலை : அது வந்து டைகரை குளிப்பாட்டினதும்.

தாமோ : டைகரா ?

வேலை : அது தாங்க இந்த நாய் பேரு.

தாமோ : ஒகோ ! உம்....குளிப்பாட்டி....?

வேலை : உடம்பைத் துவட்டறதுக்குங்க. ரோமம் நிறைய
இருக்கிற சடைநாய் பாருங்க. தண்ணி உடம்பிலே
நின்னா தடுமம் கிடும்ம் புடிச்சிக்கிடமில்லே ! சன்
தோசம் புடிச்சிக்கிடாம இருக்க, நல்ல உடம்பை
தோட்டிடுது. அதுக்குத்தான் இந்த டவலு.

[வழியே போகிற ஒருவன் நின்று வேடிக்கை பார்த்திருன். அரை வேஷ்டியை தார் பாய்ச்சிக் கட்டி, தலையில் சிறு துணியை முண்டாசாகக் கட்டியிருக்கிறான். தாமோதரன் அவனை கவனித்து விட்டு.....]

தாமோ : கவனித்தீர்களா மிஸ்டர் பாஸ்கரன் ! சமுதாயத்திலே ஒரு சிலர் ஜம்பவாழ்வு வாழ முடிகிறது. மாத்திரமல்ல, அவர்களை ஒண்டி வாழ்கிற—அவர்கள் வளர்க்கிற—நாய், பூனை, குரங்கு, கழுதைகள் கூட குட்டி முதலாளிகள் மாதிரி உல்லாச வாழ்வு வாழ முடிகிறது !

பாஸ் : சமுதாயத்தில் வேருன்றியுள்ள பொருளாதார பேதம் தானே முக்கிய காரணம் ?

தாமோ : அது சரி. அத்துடன், வாழ்க்கை வசதிகள் வஞ்சிக்கப்பட்டிருப்பவர்களுக்கு எதிராக, வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்கும் அதிகமாக, மிக ஏராளமாகப் பெறுகிறவர்கள்—முதலாளிகள், பணமூட்டைகள் முதலியோர்—புருஷோத்தமர் சொன்னபடி 'சமுதாயத்தின் தொந்தி'கள் !—இருக்கிறார்களே, அவர்கள் மனுஷத்தனத்தை இழந்து விட்டதும் கூட ஒரு காரணம் தான்.—

[ஜன்னலின் பின்னால் தேவகி தோன்றுகிறாள். வீட்டுமுன்னால் நடப்பதை கவனிக்கிறாள்.]

தாமோ : சமுதாயத்திலே எவ்வளவோ மனிதர்கள் உடுக்க உடை, உண்ண உணவு, இருக்க வீடு இல்லாமல் லாட்டரி அடிக்கிறார்கள் ; காய்கிறார்கள். சிலர் சொல்வது போல, 'லோல்படுகிறார்கள்' ! அதே வேளையிலே முதலாளி வீட்டு நாய்களுக்கு, பளபளக்கும் பரலிஷ் குன்றாத பிளஷ்கார் சவாரி சத்து நிறைந்த மாமிச உணவு, பழம், பால் ! படுக்க மெத்தை ! போஷிக்க தனி வேலைக்காரன் ! குளிப்பாட்ட சோப்பு வகையரா, துடைக்க தேந்

காப்பூத் துவாலை! பிறகு கமகமக்க குட்டிக் குராப் பவுடரும் யூ-டிக்கொலானும் கூடப் போடு வார்கள். என்ன மிஸ்டர் பாஸ்கரன்?

பாஸ் : சிந்திக்க வேண்டிய விஷயம் தான்.

தாமோ : சிந்தியுங்க சிந்தியுங்க! அதுக்கு முன்னாலே இந்த ஆளை கவனியுங்க!

பாஸ் : சாதாரண மனிதன்.

தாமோ : ஆமாம். நாட்டு மக்கள் ஆயிரமாயிரம் பேர் களிலே இவனும் ஒருவன். இவன் எப்படிக்காட்சி அளிக்கிறான்? முழு மனிதன் என்று கூற ஆடையிலலை. உடலை முட முழுத் துணியிலலை. முண்டாசிலே கூட எத்தனையோ கிழிசல்கள் இருக்கும்...எனய்யா, அந்தத் துணியை எடுத்து விரியும்.

[அந்த ஆள் துண்டை உதறி விரிக்கிறான். பொத்தல்கள்]

தாமோ : இப்படித் தானிருக்கும் பெரும்பாலோரின் ஆடைகள். ஆனால் முதலாளி நாய்களுக்கு தடுமம் பிடித்துக் கொள்ளாமல் பாதுகாக்க அருமையாகச் சலவை செய்யப்பட்ட ஜோரான துண்டு... உமக்கு அந்த டவல் வேண்டுமாய்யா?

ஆள் : எனக்கு எதுக்குங்க. உள்ளது போதும். பிறத் தியானு பொருளுக்கு வீணாக ஆசைப் படுகிறவனில்லைங்க நான்.

தாமோ : கேட்டுக் கொள்ளுங்கள், மிஸ்டர் பாஸ்கரன்! இவனிடம் மனிதம் குன்றவில்லை இன்னும்.

பாஸ் : பேராசை பெரு கஷ்டம்; போதுமென்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து என்று கற்றுக் கொடுக்கப்பட்ட போதனைகள் மக்களில் சில பேர் உள்ளத்திலாவது உறைந்து கிடக்காமலா போகும்!

தாமோ : வாழ்க்கை வசதி வஞ்சிக்கப் பட்டிருப்பவர்கள் தங்களைத் தாங்களே ஏமாற்றிக் கொள்ளட்டும் என்று உதிர்த்து விடப்பட்ட மயக்கு வார்த்தைகள் ! மனிதன் ஒவ்வொருவனுக்கும் ஆசை இருக்கத்தான் செய்கிறது, சுகவாழ்வு வாழ வேண்டுமென்று. சந்தர்ப்பமும் வசதிகளும் குறுக்கே நிற்கும்போது, என்ன செய்வது? 'சீச்சி, இந்தப் பழம் புளிக்கும்' என்று சொன்ன ரரியின் சிட்பிள்ளைகள் ஆவது தவிர வேறு வழி?

பாஸ் : "தம்பின் மெலியாரை நோக்கி, தம்முடமை அம்மா பெரிதென்று அகமகிழ்க!" என்று கூடச் சொல்லி வைத்திருக்கிறார்களே.

தாமோ : ஹம்பக்! நாம் இப்படி அவதியுறும்பொழுது, யோக்கியர்களாய், பிறருக்கு தீங்கெதுவும் நினைபா நல்லவர்களாய் வாழ முயலும் நாம் கஷ்டப்படுகிற போது, வீணர்களும் எத்தர்களும், கள்ளர்களும் குள்ளநரிகளும் ஆடம்பர உடை உடுக்கிறார்கள்; பிளஷரிலே பறக்கிறார்கள்; உழையாமல் உறங்கி உறங்கித் தொப்பையர்களாகி விடுகிறார்கள். மேலும் அட்டகாச அநியாயங்கள் புரிகிறார்கள். அது என்ன நியாயம்? அந்த நிலை ஏன் வந்தது? இப்படி எண்ணிப் பெருமூச்சுவிட்டு, உணர்வு கொதித்து, உள்ளம் குமுறி, எதிர்ப்பிலே இறங்கிவிடக் கூடாதே என்று முன் ஜாக்கிரதை யோடு செய்யப்பட்ட கண்கட்டு வித்தைகள் தான் இத்தகைய போதனைகளும், பசப்பு வார்த்தைகளும். அறிவுக்குத் திரை! சிந்தனைக்குச் சமாதி! மனிதத்தன்மைக்கு மூடு விழா!

வேலை : நான் போறேனுங்க. எசமான் வந்தால் கோபிக்கப் போறாங்க.

தாமோ : இப்போ மணி பத்து தானே ஆகுது. உங்க எசமான் இன்னும் தூக்கம் கலைந்து எழுந்திருக்க

கவே மாட்டாரே! தூக்கத்துக்கு ஊக்கம் கொடுக்க பெட்காபியும், 'பெட்'லியே டிபனும் சாப்பிட்டிருப்பாரே!

[வேலைக்காரன் போக முயல்கிறான்]

தாமோ: நில்லப்பா! அந்த டவலை தானம் செய்து விட்டுப் போயேன். இந்த மனிதனுக்கு நல்ல துண்டு இல்லையே.

வேலை: நல்லாச் சொன்னீங்க போங்க! எசமான் என்முதுகுத் தோலை உரிச்சு எடுத்திர மாட்டாங்களா பிறகு!

தாமோ: (அங்குநின்ற ஆளிடம்) உமக்கு துண்டு வேணுமாய்யா?

[கோவணங்கட்டிய பயல்—பாட்டைத் தலையன்—ஒருவன் வழியே வருகிறான்.]

தாமோ: உம்மை விட இவனுக்குத் தான் உடைத் தேவை அதிகம். இந்தா தம்பி, இதை வைத்துக் கொள். (வேலைக்காரன் எதிர்பாராத வேளையில், அவன் கழுத்தில் கிடந்த துண்டை இழுத்து, பயலிடம் வீசிவிட்டு) போ. இடுப்பிலே கட்டிக் கொள்.

வேலைக்காரன்: ஏய் ஏய்... என்னய்யா இது?

தாமோ: (பயலிடம்) நீ உன்வழியே ஓடுடா தம்பி! என்னய்யா! முதலாளியிடம் நான் துண்டை எடுத்துக் கொண்டதாகச் சொல்லு.

வேலை: என்னய்யா இது! எசமான் என்னை... ..

தாமோ: நடந்ததைச் சொல்லு, போ! சின்ன அம்மா உனக்கு சாட்சி சொல்லுவாங்க. சன்னலுக்கும் பின்னால் நின்று பூராவையும் கவனிச்சிருக்காங்க. அதனாலே நீ பயப்பட வேண்டாம்.

வேலை: இது ரியாயமுங்களா?

தாமோ: ஒருவனுக்குணவில்லை எனின் ஐகத்தினை யனித்திடுவோ மென்றான் கவி! மனிதருக்கு உடை

யில்லை. நாய்க்கு சுகம் தேடத் துணிகள் என்ற நிலை இருக்கிறபோது, துணிகளைப் பிடுங்கி மனிதருக்குக் கொடுக்க வேண்டியது தான்!

வேடிக்கை பார்த்தவன்: நல்ல நியாயமய்யா இது! கடைத் தேங்காயை எடுத்து வழிப் பிள்ளையாருக்கு உடைக்கிற கதை தான்!

தாமோ: ஓடப்பரெல்லோரும் ஒப்பப்பராவது எப்படியப்பா! என்னைப் போலே அஞ்சாறு பேருகளாவது துணிய வேண்டுமப்பா, துணிய வேண்டுமீ!

வேலைக்காரன்: உலகம் உருபட்டாப்பிலே தான்;

தாமோ: (நடந்து கொண்டே) இப்போ ரொம்ப உருப்பட்ட நிலையிலே தான் இருக்கிறதாக்கும்!

காட்சி 14

மாலை மயங்கும் நேரம்.

இரவு நெருங்குகிறது...பெரிய பார்வையில் ஒன்றின் ஒதுக்கலான தனியிடம்.

மகராஜனும் ஒரு யுவதியும். அவள் பெயர் புஷ்பா அவள் தயாரம் மிஞ்சியவளாய் தோன்றுகிறாள். அவனுக்கு ஆத்திரமும் கோபமும். இருவரும் பெஞ்சில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், விலகி விலகியே.

புஷ்பா: குழந்தை பிறக்கக் குறிகள் ஏற்பட்டிருக்கு என்று சொன்ன உடனேயே உங்களுக்குக் கோபம் வந்து விட்டதே?

மகா: பின்னே கொஞ்ச வேணுமாக்கும் உன்னை?

புஷ்பா: கொஞ்சிக் கொஞ்சி அலுத்துவிட்டதாக்கும்! இப்பொழுது புதிய மலரைத் தேடவேண்டியது தான்னு ஆசை பிறக்குதோ?

மகா: பொங்கி வரும் கோபத்தைக் கிளறாதே, புஷ்பா.

புஷ்பா: என்னை மணம் செய்து கொள்வதாக உறுதி கூறினீர்களே. மணம் செய்ய வேண்டியது அவசிய நெருக்கடியாகி விட்டது. நமது அன்பு உறவின் சின்னம் என் வயிற்றிலே உயிர்த்துத் தொடங்கி விட்டது என்று சொல்ல வந்தேன். உற்சாகமில்லை உங்களுக்கு. சீற்றம் தான் வருகிறது.

மகா: புஷ்பா, என்னவோ உணர்ச்சி வெறியிலே அன்று உளறியதை யெல்லாம் உறுதிப்படுத்த முயலாதே. பயன் விளையாதே. சொன்னேன். சொன்னதை யெல்லாம் செய்ய முடியுமா?

புஷ்பா: காதல் என்று இனிக்கப் பேசி என்னை வஞ்சித்தது தான் நியாயமா?

மகா: உனக்கும் உணர்வின் அரிப்பு இருந்தது. நீயும் தான் காதல், சொர்க்க இனிமை, அது இது என்று பேசினாய். இன்று பழியை என் மீது மட்டும் போடுவானேன்?

புஷ்பா: நீங்கள் இப்படி ஒரே கணத்தில் மாறி விடுவீர்கள், என்னை ஏமாற்றத் துணிவீர்கள் என்று நான் எண்ணவில்லை.

மகா: அதிகமாகப் பேசவேண்டாம், புஷ்பா. அன்று சொன்னேன். உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாம் என்று தான் நினைத்தேன். ஆனால், என் தந்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமே!

புஷ்பா: இந்த மதி அன்று ஏன் கெட்டது உமக்கு? என்னைக் காதல் மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன்; தர்ம மனைவியாக மணம் புரிந்து கொள்கிறேன் என்று சத்தியம் செய்து கொடுத்தது பொய்தானா? வருங்கால வாழ்விலே அப்படி யிருக்கலாம், இப்படி வாழலாம் என்று இனிக்கப் பேசி,

மகிழ்வுறுத்திய தெல்லாம் என்னை மண்ணோடு மண்ணுக்கத் திட்டமிட்டுச் செய்த எத்துக்கள் தானா? அழகே, அன்பே, உயிரே, வாழ்வே என்று கொஞ்சிக் குலவிய தெல்லாம் என்னைக் கறைபடுத்தி விட்டு, என் அழகை, உடலை, அனுபவித்து விட்டு, கட்டார் தரையிலே உதறி யெறியச் செய்த சூழ்ச்சிகள் தானா?

மகா: கத்தாதே வீணாக...புஷ்பா, யோசித்துப் பார். என் தந்தை கௌரவஸ்தர். அந்தஸ்து மிக்கவர். கெட்டுப் போனவளை வீட்டு மருமகனாக்க ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார். அதனாலே...

புஷ்பா: பெரிய குலத்திலே வந்ததாகப் பெருமை பேசும் சின்னப்புத்திக்காரன் நீ. கயவன் நீ. மிருகம் நீ. அபலையைக் கெடுத்து விட்டு, அழகில் மயங்கி ஆசை வார்த்தை பேசிக் கெடுத்து விட்டு, இன்று கெட்டுப் போனவள் என்று தூற்ற வந்து விட்டாய்.

மகா: புஷ்பா...சத்தம் போடாதே புஷ்பா.

புஷ்பா: உன்னையும் உன் குலப் பவிஷயமும் சந்தி சிரிக்கும்படி செய்வேன்.

மகா: புத்தி கெட்ட தனமாகப் பேசாதே, புஷ்பா. நான் பெரிய இடத்துப் பையன். இளைஞன். என் வருங்காலத்தை நானே கெடுத்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை.

புஷ்பா: நீ நம்பிக்கை யூட்டிக் கெடுத்து விட்ட பெண் எக்கேடு கெட்டும் நாசமாகட்டும் என்ற நினைப்பாக்கும்?

மகா: இரண்டு மூன்று மாச கர்ப்பவதியான ஒரு பெண்ணை மணந்து கொள்வதானால் என்னைப் பற்றி ஊரார்கள் என்ன சொல்ல மாட்டார்கள்? அதற்கு

ஒப்புக் கொள்வதெனில், என் தந்தையின் அந் தஸ்து, குலகௌரவம்... ..

புஷ்பா: அதிலெல்லாம் இடி விழ! நீயும் உன் கௌரவ மும் நாசமாய்ப் போக! காதல், காதல் என்று பேசி, காதல் தெய்வீகமானது அப்படி இப்படி யென்றெல்லாம் அளந்து என்னைக் கெடுத்து விட்டு, இன்று நான் கர்ப்பவதி என அறிந்ததும் ஒதுக்கித் தள்ளுகிற காமுகன்! உன் காமம் நாளைக்கு வேறு எந்த அழகியை வேட்டையாட முந்தாமோ! இன் னும் எத்தனை பெண்களை நீ கெடுக்கப் போகிறாயோ!

மகா: உன்னை மறந்து பேசுகிறாய், புஷ்பா.

புஷ்பா: நான் கர்ப்பவதியாகாமலிருந்தால் இன்னும் என்னை உன் காமப்பாவையாக உபயோகித்து இன்பமாகக் காலம் ஓட்ட நீ தயங்கியிருக்க மாட்டாய். சுயநலம் மிகுந்த கயவன் நீ. உன் சுய ரூபம் இன்று தான் எனக்குத் தெரிந்தது- மதி கெட்டு, மானம் கெட்டு, கண்ணிப் பண்பும் கெட்டு கேவலப் படுத்தப்பட்ட நான் உற்றார் உறவினர் முகத்தில் விழிப்பது தான் எப்படி? அகைத் எண்ணியாயா? உன் மதிப்பைப் பற்றிக் கவலைப் படுகிறாயே, உன்னை நம்பிய என் கதி என்னாவது?

மகா: புஷ்பா, நடந்தது நடந்து விட்டது. இனி பிதற் றிப் பயனில்லை. நான் சொல்கிறபடி கேள். ஊரையும் உற்றாரையும் மறந்து விடு. சினிமாவில் சேர்ந்து விடு. ஏதாவது எக்ஸ்ட்ரா சான்ஸ் கிடைக்காமலா போய்விடும்? பிறகு பணமும், புகழும் தானாகவே வரும்.

புஷ்பா: இரக்கமற்ற மிருகம்! உன் தங்கச்சிக்கு இது மாதிரித் தான் வழிகாட்டுவாயா நீ? உன் தந்தை பார்த்து முடித்துக் கல்யாணம் கட்டி வைக்கப்

போகிற உனது தர்ம பத்தினியிடம் இதுபோல் உபதேசிக்கத் துணிவாயா?

மகா: உம்... உணக்குப் பைத்தியம் பிடிக்க ஆரம்பிச் சிட்டுது. உன் கூடப் பேசுப் பயனில்லை. எப்படியும் போ. எனக்கு இனிமேல் கவலையில்லை. என் யோசனையைச் சொல்லியாச்சு.

[எழுந்து, நடக்கக் காலெடுக்கிறான். அவன் சட்டையைப் பிடித்து இழுத்து நிறுத்த முயல்கிறான்.]

மகா: (வெகுண்டு) விடடி, விபசாரக் கழுதை! மானங்கெட்டவன்! (ஒங்கி ஒரு அறை கையில் அடிக்கிறான்.)

[அவன் 'அம்மா...ஸ்ஸ்!' என்று கையை இழுத்து, 'அடிபட்ட இடத்தைத் தடவுகிறான். அவன் திரும்பிப் பாராமலே வேகமாகப் போய் விடுகிறான்:

புஷ்பா அழுதுகொண்டு பெஞ்சில் சாய்ந்திருக்கிறாள். சில நிமிஷங்கள் செல்கின்றன. அந்தப் பக்கம் ஒரு ஸ்திரீ வருகிறாள்.

அவள் ஆரவது காட்சியிலே ஜானகியை முதலாளி புருஷோத்தமருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தவள். அவள் தொழிலே அது தான்! அவள் பெயர் சுப்புத்தாயி. அவள் புஷ்பா அருகில் வந்து நின்று கவனிக்கிறாள். பெஞ்சில் உட்கார்ந்து

சுப்புத்தாயி: ஏன்மமா அழுகிறே? சின்னஞ் சிறுக இந்த நேரத்திலே தனியா இதுமாதிரி இடத்திலே உட்கார்ந்து

[புஷ்பா தலைநிமிர்ந்து அவளைப் பார்க்கிறாள். தலை குனிந்து முகத்தைக் கைகளால் மூடிக்கொண்டு அழுகிறாள்.]

சுப்பு: ஏன்மமா? உனக்கு என்னம்மா நேர்ந்தது குழந்தை? ஏனிப்படி தனியா உட்கார்ந்து அழுதுக் கிட்டிருக்கிறே?

[புஷ்பா பதில் சொல்லவில்லை. அழுகைதான் அதிகரிக்கிறது.]

சுப்பு: சொல்லம்மா குழந்தை... அழாதேடியம்மா... என்னை உன் அம்மா மாதிரி எண்ணிச் சொல்லு. கவலைப்படாதே குழந்தை. (பரிவாக நெருங்கி உட்கார்ந்து, அன்புடன் அவள் தலையைத் தடவிக் கொடுக்கிறாள்) ஐயோ பாவம்! பூ மாதிரி இருக்கிறா. இந்த வயசிலே இவளுக்கு என்ன கஷ்டமோ? உம்... அழாதே யம்மா. அழாதேடி குழந்தை எங்கே, என்னைப் பாரு...

புஷ்பா: என்னைச் சும்மா விடுங்களம்மா. இனி நான் என்ன செய்றது? எங்கேயாவது விழுந்து சாக வேண்டியது தான்.

சுப்பு: சாகிற வயசாம்மா உனக்கு? வேதனையினாலே விரக்தியுற்றவ மாதிரிப் பேசுறே. ஏன், என்ன நடந்தது?

புஷ்பா: அவன் என்னைக் கைவிட்டு விட்டானே!... நம்பிக்கை மோசம் செய்துவிட்டானே... இனி நான் எங்கே போறது? என்ன செய்வது? (இடையிடையே விம்மலும், முடிவில் அழுகையும்)

சுப்பு: அழாதேம்மா குழந்தை... அழகாக் கிளி போலே யிருக்கிற உன்னையா இக்கதிக்கு ஆளாக்கி விட்டான். கல்யாணம் செய்து கொள்கிறவங்க...

புஷ்பா: கல்யாணமுமாகலே. ஒரு எழவு மில்லே. கல்யாணம் செய்து கொள்ளேன்னு சொல்லி ஆசையாப் பேசிக் கெடுத்துப் போட்டு... ..

சுப்பு: ச்ச்... ச்ச்... ச்சு! பாவம்! தெரியாத் தனமா இப்படி நீ...

புஷ்பா: என்னம்மா செய்றது? பட்ட பிறகு தானே புத்தி வருது? அப்போல்லாம் அப்பா--என்று ஒருவர் இருக்கிறதாகவே பேச்செடுக்கலே. இப்ப வந்து, அப்பா சம்மதிக்க மாட்டார், குலகௌரவம், அந்தஸ்துன்னு தட்டிக் கழிக்கிறான், கயவன் மிருகம்!

சுப்பு: பாவம்! பச்சைக் குழந்தை நீ!.. உலகத்திலே ஏமாற்றுக்காரங்க சொம்ப ஜாஸ்தி...

புஷ்பா: முட்டாள் மூதேவி எனக்கு அது என்கே தெரியுது!

சுப்பு: வருத்தப்படாதேம்மா, எழுந்திரு வா. உன்னை மாதிரிக் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் ஈசன் நல்லவழி காட்டாமலா போவான்! உன்னை நல்ல இடத்திலே கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறேன். நல்ல வேலை நான் வந்தேனே.

புஷ்பா: அநாதை ஆலயம் ஏதாவதாம்மா?

சுப்பு: வா வா. முதலிலே நம்ம வீட்டுக்குப் போவோம் அங்கே போயிச் சாப்பிட்டு விட்டு, ஆகவேண்டியதை யெல்லாம் கவனித்து முடித்து...

புஷ்பா : இருட்டி விடாதாம்மா ?

சுப்பு: அதைப்பற்றி யென்ன ?

புஷ்பா : அம்மா, வந்து.....

சுப்பு : பேசாமே வா, குழந்தை. வீட்டிலே போயி பேசிக்கிடலாம். நீ சொல்ல வேண்டிய கதை யெல்லாம் அப்புறம் சொல்லேன். உம். எழுந்திரு, எழுந்திரு. (எழுந்திருக்கிறாள்.) ஆமா. உன் பெயர் என்ன? அதைச் சொல்லியே.

புஷ்பா : (எழுந்தபடி) புஷ்பா.

சுப்பு : என்ன அழகான பேரு! அழகான பொண்ணுக்கு ஏற்ற அழகான பேரு. வாம்மா கண்ணு. வா, போவோம்.

காட்சி—15

இரவு பத்து மணி

முதலாளி புருஷோத்தமரின் தனியறை.

. முதலாளி இல்லை. சுப்புத்தாயி புஷ்பாவுடன் காணப்படுகிறாள். சுப்பு ஒருகாற்காலியில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். விடப்புடன் சூழ்நிலையை ஆராய்ந்து நிற்கிறாள் புஷ்பா. சிரத்தையாக அவள் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. என்னும் சிங்காரம் இல்லாமலும் போகவில்லை.

சுப்பு : அப்படி சோப்பாவிலே உட்காரு, புஷ்பா. ஏன் நிக்கிறே ?

புஷ்பா : இது யார் வீடம்மா ?

சுப்பு : தர்மப்பிரபு ஒருவர் வீடு. அவரைத்தான் நீயே பார்க்கப் போறியே நேரிலே.

[சில நிமிஷங்கள் சென்று]

சுப்பு : உட்கார்ந்திரு குழந்தை, இதோ வந்துட்டேன். (எழுந்து செல்கிறாள்.)

புஷ்பா : நானும் வாறேன்மமா.

சுப்பு : இங்கேயே இரம்மா ! இதோ ஒரு நிமிட்டுலே வந்திட மாட்டேன் நான் !

[போய்விடுகிறாள். சில நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு]

புஷ்பா : இவ எங்கே போயிட்டா ? என்னைத் தனியாக இங்கே விட்டுவிட்டு.....

[உள்ளே வருகிறார் புருஷோத்தமர். அவனை உற்சாகத்தோடு கவனிக்கிறார். அவளுக்குக் கலவரம்.]

புரு : அஹஹ, உன்பேரு புஷ்பாவா ? சரியான பேரு...ரொம்பச் சரியான பேரு ! புஷ்பா !... புஷ்...பா ! புஷ்...பா !...அடா அடா பூப் போல முகம், பூப்போல கண்கள், பூப் போல மூக்கு,

பூப் போல கை, கால்களும் அதுவே. பூவேதான் புஷ்பா...ரொம்பச் சரியான பேரு! அஹஹ.....

புஷ்பா : ஐயோ, அவளை எங்கே? நீங்கயாரு?

புரு : உனக்குத் துணை நான்தான், அவள் எங்கே போனால் நமக்கென்ன! அஹஹ..., புஷ்பா... நீ பூவேதான். பூக்கள் மிகுந்த பூங்கொடிதான். உனக்குப்பேரு வச்சவங்க ரொம்பப் புத்திசாலிங்க ரொம்ப ரொம்பப் புத்திசாலிங்க...என்ன அழகு, என்ன அழகு! புச்...பா...இச்ச இச்ச இச்ச இச்ச! புஷ்பா!

புஷ்பா : நீங்க யாரு? யாரோ தருமப்பிரபு வருவாருன்னு.....

புரு : நான்தான் தர்மப்பிரபு, தயாளர், முதலாளி எல்லாம். உனக்கு என்ன வேணுமானாலும் கேள். வைரமலை, தங்கநகைகள், பட்டுப் பட்டாடைகள் எது வேண்டுமானாலும் கேள். உனக்கே உனக்கு என்று தரத்தயார்.

புஷ்பா : (பயந்து) ஐயோ, நான் எங்கிருக்கிறேன்?

புரு : சேரவேண்டிய இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டாய், பெண்ணே! என்கிட்ட வா, கண்ணே!

புஷ்பா : உங்களுக்கு கோடி கும்பிடு. என்னை வெளியே அனுப்பி விடுங்கள். அவளை எங்கே? இங்கேயே இரு, வாறேன்னு சொல்லிவிட்டு....

புரு : அவள் கடமை அவளுக்குத் தெரியும். உன்னை என்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டாள். அப்புறம் இங்கென்ன வேலை? போக வேண்டியது தானே! அவளை ஏன் தேடுறே புஷ்பா?

புஷ்பா : அவளும் ஏமாற்றுக்காரி தானா? சண்டாளி என்னமாப் பேசினா! பழிகாரி.....எனக்கு எவ்வளவு பட்டும் புத்தி வராது போலிருக்கு.

புரு : இனிப்பாக ஏதாவது பேசு, கண்ணு. ஏன் கசந்து கரித்துக் கொட்டுகிறே? இப்படி வா.... இது தான் ஸோபா...வா, உட்காரு.....(நெருங்குகிறார்.)

புஷ்பா : (விலகி) ஐயா, உங்களுக்குக் கோடி புண்ணியம் உண்டு.

புரு : முதல்லே ஒரு முத்தம் போதும், புஷ்பா! உம், கொடு... 'இச்'னு ஒண்ணு. பிறகு நீயே அஞ்சு, பத்து, நூறு 'இச்ச...இச்ச...இச்ச'ன்னு தரப் போறே பாரேன்! (கிட்டவருகிறார்)

புஷ்பா : ஐயா, தந்தை மாதிரி இருக்கிற நீங்கள்.....

புரு : செச்சே, இப்படியா பேசறது!

புஷ்பா : என்னைப் போக விடுங்கள், அந்தக் கள்ளி எனக்கு உதவி புரிவதாகச் சொல்லி, ஏமாற்றி இங்கே கொண்டு வந்து தள்ளிவிட்டாள்.

புரு : இப்ப உனக்கென்ன குறை? இனிமேல்தான் உனக்கு அதிர்ஷ்டம்...பணம், நகை, பட்டாடைகள் நிறைய, ரொம்ப ஏராளமா...

[அவர் அவளைப்பிடிக்க நெருங்குகிறார். அவள் விலகி ஓடமுயன்று ஓடமுடியாதபடி மூலையில் அகப்பட்டிக் கொள்கிறாள். அவர் அவளைப் பிடித்து இழுக்கிறார்.]

புஷ்பா : விடுங்கள்! என்னை விட்டுவிடுங்கள்! ஐயோ... ஐயோ...

புரு : கத்தாதே! ஏனிப்படிக் கத்துகிறாய்? இங்கே வாம்மா...

புஷ்பா : உங்களுக்கு வயசு அதிகமாகியும் ஏனிந்த வெறி? என்னை விட்டு விடுங்கள்! ஐயோ! ஐயோ! (அவள் வெறித்தனமாக சுவரில், அலமாரிக்கதவில், மேஜை மீதெல்லாம் தட்டுகிறாள்.)

புரு : புஷ்பா...ஏ பிசாசே...சும்மா கிட. எனக்குக் கோபம் வந்தால்.....

அவள் வாயைப் பொத்த அவர் கை நீட்டுகிறார். அவள் பலமாக அவர் வீரலைக் கடித்து விடுகிறாள்! 'அம்மா...ஐய்யய்யா!' என்று கையை உதறிக்கொண்டு அவர் அவஸ்தைப்படும்போது, அவள் விலகி ஓடி, ஒரு கதவைத் தட்டுகிறாள். சட்டென்று கதவு திறக்கப்படுகிறது. தேவகி முன்வந்து புஷ்பாவை இழுத்து, சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு, தந்தையை நோக்குகிறாள். அவர் அவமானத்தால் தலைகுனிந்து நிற்கிறார்.

தேவகி : என்னப்பர் இது; உங்களுக்கு ஏன் இந்தப் புத்தி? உங்கள் மகள் மாதிரி இருக்கும் இந்தப் பெண்ணை நீங்கள்...சீ வெட்கமில்லை உங்களுக்கு? வாம்மா. இனி உனக்கொரு ஆபத்தும் வராது. என் அறைக்கு வந்து விடு.

[அழைத்துக் கொண்டு போகிறாள்.]

காட்சி—16

மதுநாள் காலை. மணி ஒன்பதிற்குக்கலாம்.

தேவகியின் அறை. அலங்காரத்துக்கும் ஆடம்பரங்களுக்கும் குறைவில்லை. மேஜைமீது பெரிய கண்ணாடி, அதன் அருகில் பவுடர், ஹேராயில், இதரடாய்லெட் சரக்குகள்..... வேறொருபக்கத்தில் தனி மேஜை. அதன் மீது புத்தகங்கள், காகிதங்கள், பேனா முதலியன. அருமையான நாற்காலிகள் இரண்டு மெத்தை பரப்பிய கட்டில்.

தேவகி கட்டிலில் ஓயிலானபோலிலே ஓய் யாமாகக் காட்சியளிக்கிறாள். புஷ்பா புத்தக மேஜையருகில் கிடக்கும் நாற்காலியில் அமர்ந்து மேஜை மேலுள்ள தாள்களை சும்மாகிளறிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

தேவகி : உன் கதையைக் கேட்கும் போது, புஷ்பா, எனக்கு என்னமா வருது தெரியுமா?

புஷ்பா : ஆண்கள் எல்லோருமே அயோக்கியர்கள் தான்னு எனக்குத் தோணுது, தேவகி.

தேவகி : அப்படிச் சொல்லலாமா ?

புஷ்பா : பின்னே அந்தக் கயவன் என்னை ஏமாற்றிப் பிறகு கைவிட்டு விட்டான். இவ்வளவு பெரிய மனிதராக இருந்தும் இந்த அயோக்கியன்..... மன்னிக்கணும், தேவகி. எனக்குள்ள ஆத்திரத்தில் உன் தந்தை என்பதை மறந்து.....

தேவகி : எனக்கு நேற்றே 'சி' என்றாகிவிட்டது. பெரிய மனிதராக இருந்தால் போதுமா ? சின்னப்புத்திக் காரராக இருந்தால்?.....அந்த தாமோதரன் சொன்னது....புஷ்பா, ஆண்கள் எல்லோருமே அயோக்கியர்களாகவா இருப்பார்கள் ? நல்ல மனிதர்கள்....

புஷ்பா : எங்கே தேவகி எதிர்ப்படுகிறார்கள்! யாரை எப்படி ஏமாற்றலாம் என்று கழுகு மாதிரிக் காத்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் எனக்குப் படுது.

தேவகி : அது சரின்னு நான் நினைக்கலே.

புஷ்பா : ஊம்....

தேவகி : உன்னை நேற்று பசப்பி ஏமாற்றி விட்டானே ஒருத்தி. அதனாலே பெண்கள் எல்லோருமே ஏமாற்றுக்காரிகள் என்று சொல்லலாமா ? அப்ப உன்னு நீ ஏன் ஏமாந்தே ? என்னையும் ஏமாற்றுக்காரின்னு தான் சொல்லுனியோ ?

புஷ்பா : என்ன தேவகி நீ.....

தேவகி : அது மாதிரித்தான் ஆண்களிலும் ! நல்லவர்களும் உண்டு. ஏமாறக் கூடியவர்கள் இருக்கிறவரை ஏமாற்றுகிற எத்தர்களும் இருக்கத்தான் செய்வர்.

புஷ்பா : கடைசியிலே யுழியை என்மேலே போடுகிறாயாக்கும் ! ஊம்....

[எதோ எழுதப்பட்டதானே எடுக்கிறான். படித்த பார்ச்சுகூள்.....]

தேவகி : ஊஹூ...ஊஹூ....

புஷ்பா : பின்னே இதென்ன ? அடித்து அடித்துத் திருத்தி : எழுதி.....(படிக்கிறான்) 'மண்ணிடை வின்...இல்லையே. விண்ணிலிருந்து வானவில்... ஊஹூ... மின்கொடி...பூங்கொடிவானவில்'..... இதென்னது ?

[தேவகி எழுந்து தானைப் பிடுக்க ஒடுகிறான்.]

தேவகி : அதைக்கொடு புஷ்பா. இங்கே கொண்டா.....
[தேவகி பிடுக்க முயல, புஷ்பாகொடுக்காமல் விலகி, விலகி டடிக்க முயல்கிறான்...]

புஷ்பா : 'விண்ணின்று வந்த மின் கொடியோ,...வண்ணப் பூக்கள் சிதறும் பூங்கொடி...' இர்தாம்மா உன் தாளா ! எனக்கு ஒண்ணும் புரியலே....ஏதாவது காதல் பாஷையோ ? தேவகி, ஜாக்கிரதை !! காதல் சிதல்னு மயங்கிவிடாதே....என் வாழ்வு உனக்கு முன் எச்சரிக்கை!....

தேவகி : (காகிதத்தைக் கிழித்து எறிந்து) போடி..... என்னமோ கிறுக்கி வச்சால்....

[மகாராஜன் 'தேவகி, தேவகி' என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டே உள்ளே வருகிறான். புஷ்பாவைக் கண்டு திடுக்கிட்டு நிற்கிறான். புஷ்பா 'ஐயோ!' என்று கூவி, கலக்கமுற்று, தேவகியை நோக்குகிறான். தேவகி எதுவும் புரியாமல் அவனையும் அவளையும் மாறி மாறிப் பார்க்கிறான்.]

மகா : இவள்...இவள்

தேவகி : என்ன அண்ணா, ஏனிப்படி...

புஷ்பா : உன் அண்ணா இவன் ?.....ஐயோ.....

தேவகி : என்ன புஷ்பா, என்ன ?

புஷ்பா : நான் மயங்கி விழுந்து விடுவேன் போலிருக்கே!! நேற்றிரவு உன் தந்தை.....இந்தக் கயவனின்

அப்பா...தேவகி, இவன்தான் அந்த அயோக்கியன்...தேவகி !....

அழுகை பொங்க, எட்டிவில் சாய்கிறாள்.
விரித்து விரித்து அடி...

மகா : இவள் இங்கு எப்படி வந்தாள்? உனக்கு முன்பே தெரியுமா?

தேவகி : ஊஹாம். அதை ஏன் கேட்கிறே! அது பெரிய கதை.....

புஷ்பா : தேவகி! இனி இங்கிருக்க முடியாது. நான் எங்காவது போய் எப்படியாவது நாசமாகிறேன். மிருகங்கள்—வெறிபிடித்த மிருகங்கள்—வசிக்கும் இரண்ட குகை இது.

[பைத்தியம் பிடித்தவள் போல் கத்திக் கொண்டே வெளியே ஓடிவிடுகிறாள். தேவகி 'புஷ்பா, புஷ்பா!' என்று பின்சென்று பிடிக்க முயன்றும் முடியவில்லை.]

தேவகி : அண்ணா, அவள் சொன்னது.....

[அவன் மௌனவாக வெளியேறிவிடுகிறான்.]

தேவகி : சே, என்ன பயங்கரமான உலகம் இது தாமோதரன் சொல்வது சரிதான் போலிருக்கு!

காட்சி—17

பகல் பதினேழு மணி.

கந்தன் வீடு. ரிக்ஷா ஒன்று வருகிறது. ரிக்ஷாவில் புஷ்பா மயங்கிக் கிடக்கிறாள். அவள் தலை, சேலை எல்லாம் ஈரம். தண்ணீர் லிருந்து கரையேற்றப் பட்டிருக்கிறாள் அவள். கந்தனும் தாமோதரனும் உடன் வருகிறார்கள்.

தாமோ: உம்...முதலாளி வீட்டுக்குள்ளிருந்தா ஓடிவந்தாள்? ஊம்?

கந்தன்: வெறி பிடித்தவ மாநிரி ஓடினாள். எங்கே இப்படி ஓடுறா, யாரு இவ, ஏன் இப்படிப் போறா

என்று சந்தேகம் எனக்கு. கொஞ்ச நேரம் கழிச்ச தெரு மூலையிலே நான் வாற போது, இவள் பாழடைந்த தெப்பக்குளத்திலே குதிக் கிறத தெரிஞ்சது. ஓடியே போயி, கூந்தலைப் புடிச்ச வெளியே இழுத்துப் போட்டேன். நான் வாறதுக்குள்ளாறவே தண்ணியை நிறையக் குடிச் சான்னு தோணுது...

[கிழவி — கந்தனின் தாய்—வெளியே வரு கிறாள். வந்து கவனித்து...]

கிழவி: யாரிது? என்ன? என்னது? என்ன நடந்தது? இந்தப் பொண்ணு யாரு? ஐயோ எங்கேயோ குளத்திலே குட்டையிலே விழுந்திட்ட மாதிரி யில்லா தெரியுது! பாவம், என்ன கயிட்டமோ.... இந்தச் சின்னஞ் சிறு வயசிலே.....

கந்தன்: அம்மா இந்தப் பெண்ணை கவனிச்சக்கோம்மா. நான் போயி வைத்திபரைக் கூட்டியாறேன். முதல்லே வேறே புடவை கட்டிடு.

[தாமோதரனும் கந்தனும் புஷ்பாவை மெது வாசப் பிடித்து உள்ளே கொண்டு போகிறார்கள்.]

கிழவி: பாவம்! கிளிமாதிரி யிருக்கு பொண்ணு. இப் படியா போயி குளத்திலே விழுந்து வைக்கும்! உம் அது தலையெழுத்து.....

[தாமோதரன் வருகிறான்.]

தாமோ: தலையெழுத்தாவது! அக்கிரமக்காரர்கள் செய் கிற வினையின் விளைவு அப்பாவிகளின் தலையிலே விடிகிறது. ஏமாந்தவர்கள். ஏமாந்தவர்களாகவே வாழட்டும் என்பதற்காக ஆக்கிவிட்ட பேச்சு தலையெழுத்து, விதி, கர்மம், அது இது.....

கிழவி: அட நீயா! அன்னைக்கு ராத்திரி வந்தேயில்லே? உன்னை நான் கவனிக்கலியே!

மத்தியான வேளை.

தெருவு மேளம் முழக்குகளோடு பரல் குட ஊர்வலம் வருகிறது. இருபது பேர்களுக்குக்குள் — பெரியவர்கள், சின்னவர்கள், பெண்கள், வெள்ளிக்குடங்கள் பன்னிரண்டு நிறையப் பால்-கோயில் அபிஷேகத்துக்காக. பூ, சந்தனம் பன்னீர், வெற்றிலைபாக்கு, பழம் வகையராக்களுக்கும் குறைவில்லை.

ஊர்வலம் நின்று நின்று நகர்கிறது. எதிர்ப் புறமாக தாமோதரன், கத்தன், பாஸ்கான், இன்னும் பத்துப்பேர்கள் வருகிறார்கள்.

ஒருவர்: விலகி நில்லுங்கய்யா! கோயிலுக்குப் பால் குடம் போறது கண்ணு தெரியலே?

தாமோ: ஒகோ அப்படியா; கோயிலுக்கா போகுது? அங்கே போயி.....

முதல்வர்: என்னய்யா மூளை இல்லாதவன் மாதிரி பேசறே சாமிக்கு அபிஷேகம் செய்யப் பால் குடம் போகு துன்னு.....

தாமோ: ரட்ட கல்லைக்குளிப்பாட்ட வெள்ளிக் குடங்கள்லே பாலா! ஆகா! நாட்டிலே பட்டினிப் பட்டாளம் பெருத்துக் கிடக்கு. பக்கைக் குழந்தைகள் பாலுக்குப் பறவாப் பறக்குது. பால் குடியுங்கள்... அதிகாராகப் பால் குடியுங்கள்... உடல் நலம் பெறப் பால் குடியுங்கள் என்றும் பிரசாரம் நடப்பதிலும் குறைச்சல் இல்லை. அதே வேளையிலே, தினந்தோறும் குடம் குடமாகப் பால் சாக்கையிலே போய்ச்சேருது. அபிஷேகமாம்! புண்ணியமாம்! இது மாதிரி அநியாயம் வேறு எந்த நாட்டிலேயாவது நடக்கிறதா?

முதல்வர்: நாஸ்திகன்!

2-வது ஆள்: தோசி! தோசி!

3-வது: அயோக்கியன்! காலிப்பயல்

4-வது: விலகி நில்லாடா தடியா!

தாமோ: படமாடும் கோயிலை கவனிக்கும் முன் நடமாடும் கோயில்களான மனிதர்களை கவனியுங்கள் என்று திருமந்திரம் உபதேசித்தார் திருமூலர். மக்களிடத்தில் அன்பு காட்டுங்கள் என்று பக்தர்கள் எத்தனையோ பேர் சொன்னார்கள். நீங்களோ பக்தியின் பெயரால் கண்மூடித்தனமாக அலைகிறீர்கள். மனிதப்பண்பை மறந்துவிடத் தயாராக இருக்கிறீர்கள்.

ஒருவர்: யாருடா இவன்! அயோக்கிய நாய்! தள்ளுடா...

தாமோ: உம். உங்கள் சித்தம்...கடவுளின் குழந்தைகள் அலறலுக்கும் தினக்குரலுக்குமாவது செவிசாய்க்கிறீர்களா பார்க்கலாம்.....

[பட்டினிப்பட்டாளம்—பிச்சைக்காரர்க்கு குழந்தைகள்—கொட்டாங்கச்சி, தகரடப்பா, மண்கலையம், துருப்பிடித்த தகரப்போணிகளுடன் 'ஐயா பாலு!...பசிக்குதே...ஐயா பாலு!' என்று வந்து குழிின்றன.]

தாமோ: தேவனின் திருக்குமாரன் 'கேளுங்கள்! கொடுக்கப்படும்!' என்று சொன்னாரே. இத்தனை குழந்தைகள் கேட்கிறார்கள். கேட்டும் உங்கள் மனமிரங்கவில்லையா? தட்டுகிறார்கள். உங்கள் மனக்கதவம் திறக்கவில்லையா? கடவுளுக்கு என்று நீங்கள் கொண்டு செல்லும் பாலு கடவுளின் குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்தாலென்ன?

சிலர் குழந்தைகளை அடிக்கிறார்கள். 'அயோக்கியன், காலி வீணப்பயல்...போலீசைக் கூப்பிடுங்கய்யா' என்று பலரும் கூச்சல்போடுகிறார்கள்.

மாலை. முதலாளி புருஷோத்தமரின் வீடு.

புருஷோத்தமரும் பலபெரிய மனிதர்களும்—
எல்லோரும் நாற்காலிகளில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள்.

ஒருவர்: பயலைப் பார்த்தேளான்றேன்! ஆட்டைக் கடிச்சு, மாட்டைக் கடிச்சு, மனுஷானையே கடிக்க வந்துட்டுதாங்கிற கணக்கிலே ஆயிட்டானே!

2-வது: நகத்தாலே கிள்ளி எறிய வேண்டிய விஷப் பூண்டு வேரோடிப் பெரிசா வளர்ந்திட்டுது, இன்னும் வளராமல் இப்பவே கவனித்தாகணும்.

புருஷோ: நான் இதுவரை கவனியாமலா யிருந்தேன்? காலிக் கையை முறிச்சுப் போடுதான்னு ஆளுகளை ஏவி யிருந்தேன். இந்தப் பயல் எப்படியோ டபாய்ச்சிட்டான் போலிருக்கு.

3-வது: ஆளுகளை கும்பப் படாதுங்க. உங்ககிட்டே ஆகட்டும் சாமி'ன்னு தலையாட்டிக் காசும் வாங்கிக் கிடுவானுக. பார்க்கப் போனா. அவனுக்கு உடர் தையாக இருப்பாங்க. என்ன நான் சொல்றது?

புருஷோ: இப்போ போலீசிலே எழுதிவச்சிருக்கேளாக்கும்?

3-வது ஆசாமி: அவன் எமப்பளுவன்! எங்கேயாவது அண்டர் கிரௌண்டிலே போயிருவான். எங்கே பிடிபடப்போறான்! என்ன நான் சொல்றது?

வேறொருவர்: நீங்க சொல்றது சரிதான். பின்னே என்ன தான் செய்யணும்னு வழி காட்டுறீங்க?

3-வது அதுதான். எதினாச்சியும் செய்துதான் ஆணும். அவனை இப்படி வளரவிடப்படும்? என்ன நான் சொல்றது?

5-வது: நீரு சொன்னீரு நீருமோருக்கு உப்புப் போதாதுன்னு. போமய்யா.

3-வது: இது தான் நம்மளவங்க செய்ற ராங்கு. நமக்குள்ளேயே பிளவு படுத்திக்கிட்டுப் போனா, அப்புறம் ஏன் முனாம் ம்லுஷன் குசம்பு பண்ணமாட்டான்? என்ன நான் சொல்றது?

முதல்வர்: நீங்க சொல்றது சரிதான். மற்றவர்களும் ஏதாவது சொல்லலும் பாருங்க. அதுனாலே நீங்க கொஞ்சம் சம்மாயிருங்க. (புருஷோத்தமரிடம்) ஆமா, நீங்க என்னயோசனை சொல்றீங்க?

புரு: அது தான் யோசிக்கிறேன்.

ஒருவர்: சரியானபடி தண்டனை கொடுத்து சவத்துப் பயலைச் செயிலுலே தள்ள வழிபாருங்க. நீங்க நினைச்சா எதுதான் நடக்காத?

3-வது: அது ஸேரி. அவனை வசமானபடி அழுக்க நமக்கு பாயிண்டுக வேணுமில்லே. அதுகளை சரியாச் சேருங்க முதலிலே. என்ன நான் சொல்றது?

ஒருவர்: (கிண்டலாக) ரொம்பச் சரி! நீங்க சொல்றது அத்தனையும் சொக்குத்தங்கம்! அட்டா!

புரு: நீங்க போங்க. நான் யோசித்து வழிபண்ணி விட்டுச் சொல்றேன்.

2-வது: இது பெரிய அக்கிரமமில்லே? கோயிலுக்குக் கொண்டுபோன பால்குடத்தை வழிமறிச்சு, பிச்சைக்காரப் பயல்களுக்குத் தானம் பன்றதுன்ன?

4-வது: உங்க வீட்டு வேலைக்காரன் வச்சிருந்த துண்டைப் பிடுங்கி, தெருவிலே போன சோமாறிக்குக் கொடுத்தானாமே! என்ன திமிரு அவனுக்கு!

3-வது: அவன் கொழுப்பை அடக்கவேண்டியது தான்! என்ன நான் சொல்றது?

முதல்வர்: உம், வாங்க! போகலாம்...வாரோம் 'வாரோம்' 'போயிட்டு வாரோம்' 'வரட்டுமா' (என்று சொல்லி விட்டு எல்லோரும் போகிறார்கள். புருஷோத்த

தமர் எழுந்து யோசனையோடு அங்குமிங்கும் நடக்கிறார்)

தேவகி: அப்பா.....அப்பா (தயங்குகிறாள்)

புரு: என்ன? ஊங்? சொல்ல வந்ததைச் சொல்லேன்.

தேவகி: அவ....புஷ்பா...குளத்திலே விழுந்திட்டாளாம்.

புரு: பிடை விட்டது! சனியன் தொலைஞ்சதன்னு சம்மா இரு, போ. தேவகி! நீ யாரிடமும் என்ன வாவது உளறிவைக்காதே. தெரியுதா? ஜாக்கிரதை.

தேவகி: ஐயோ பாவம்!

புரு: (முறைத்துப் பார்த்து) என்ன பாவத்தைக் கண்டுட்டே?

தேவகி: அவனைக் கல்யாணம் செய்கிறேன்னு சொல்லி, அண்ணன்.....

புரு: யார்? மகாராஜன?

தேவகி: ஊங்....ஏமாத்தி, அவள் கர்ப்பமனு தெரிஞ்சதும் கைவிட்டுட்டானாம். அவன் ஏசி விட்டுப் போனதும், அழுதுக் கிட்டிருந்தவளை ஏமாத்தி, ஒருத்தி கூட்டி வந்து...

புரு: தேவகி, இதையெல்லாம் அவளா சொன்னா? பொய்யாக இருக்கும்!

தேவகி: ஊஹூ...நாங்க பேசிக் கொண்டிருந்த போது, அண்ணன் வந்தான். அவனைக் கண்டதும் அப்படியே பிரமிச்சுப் போயி நின்னுட்டான். இவ் இங்கே எப்படி வந்தான்னான். அவனைக் கண்டதுமே அவள் குமுறி அழுது, வெறி பிடித்தவ மாதிரி ஓடிப்போனவ தான். குளத்திலே விழுந்துட்டா; பிரேதத்தை யாரோ எடுத்துப் போனாங்கன்னு கேள்விப்பட்டேன். என்ன இருந்தாலும், அப்பா, நீங்க.....

புரு: சரி சரி, நீ போ உள்ளே... அடகடவுளே! (தலையிலே கைவைத்து நாற்காலியில் சாய்கிறார்) நல்ல வேளை! அவள் செத்துத் தொலைஞ்சாளே! இருந்து மானத்தை வாங்காமே ... மகாராஜன்— அயோக்கிய நாய்— இப்படியா அலைஞ்சிருக்கான்? உம்ம்....

—
காட்சி—20

இரவு. ஐந்தாவது காட்சியில் வந்த அறை.

தாமோதரனும் அவன் நண்பன் சோமுவும்.

தாமோ: என்னசோமு, இப்பல்லாம் உன்னைக் காணவே முடிகிறதில்லை!

சோமு: என்னையா? நல்லாச் சொன்னே போ! உம், நான் அஞ்சாறு தடவை உன்னைத் தேடி வந்தேன் இங்கே வந்து அலைஞ்சது தான் லாபம்.

தாமோ: அப்படியா!

சோமு: தாமோதரன்! என்னப்பா நீ! உன் திருவிளையாடல்கள் வரனர ரொம்ப அதிகமாவதாகத் தெரியுதே.

தாமோ: திருவிளையாட்டா நான் என்ன சிவனாரின் வாரிசா திருவிளையாடல் புரிவதற்கு! ஹ ஹ ஹ்!

சோமு: பின்னே, தெருக்கூத்துன்னு சொல்லணுமோ!

தாமோ: அப்படித்தான் ஏன் சொல்லணும்?

சோமு: ஊம்?

தாமோ: உண்மையின் உயர்வுக்காக, மாணுஷிகத்தின் மேன்மைக்காக, அதிமனிதம் பூமியிலே பரவுவதற்காக—சரியான லட்சியங்களை, தனக்குச் சரியென்று பட்ட முறையிலே மற்றவர்களுக்கும் புரியவைத்தால்?

சோமு: மற்றவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டுமே பிரதர்!

தாமோ: வியாதியைக் குணமாக்கவல்ல நல்ல மருந்தை -கசப்பானதை—இன்முகத்துடன் வியாதிக்காரன் ஏற்றுக்கொள்கிறானா? எங்காவது கண்டிருக்கிறாயா? சமூகம் இன்றைய நேராளி.

சோமு: அதுக்கு உன்னை யாரு டாக்டராக நியமித்தது!

தாமோ: ஒவ்வொரு மனிதனும் சிந்திக்கும் சக்தி பெறுகிறவரையில், சிந்திக்கத் தெரிந்த ஒவ்வொருவனும் குறை நீக்கும் மருத்துவனாக மாறவேண்டும். அதுதான் என் ஆசை.

சோமு: சட்டம், கட்டுப்பாடு, தர்மம் இவைகளைப்பெல்லாம், உன்னைப்போல, ஒதுக்கிவிட வேண்டுமாகும்? அப்படித்தானா!

தாமோ: இன்றுள்ளவர்களின் கண்களிலே நான் குற்றவாளியாகத்தான் தென்படுவேன். ஏசுகிறிஸ்துவும், சாக்ரட்டிஸும், அவர்களைப் போன்றவர்களும் குற்றவாளிகளாகத்தான் மதிக்கப் பட்டார்கள் ஒரு காலத்தில்!

சோமு: சரிதான், தாமோதர்! ஒவ்வொருவனும் தன்னைத்தானே வைபகத்தை உய்விக்க வந்த வித்தகன் என்று சொல்லிக் கொண்டு, விணத்தனமாகச் செயல் புரிந்தால் அதை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா?

தாமோ: அப்படி நான் சொல்லவில்லையே!

சோமு: ஊம்?

தாமோ: மனித சமுதாயத்துக்கு நன்மை விளைக்கும் காரியங்களை மக்களில் பெரும்பாலோர் வரவேற்காமல் போகமாட்டார்கள். மக்களின் அன்பை, ஊருக்கு நல்லது கருதி உழைப்பவன், பெற்றே திருவான். வெனிணும், காந்தியும். இவர்களைப் போன்றவர்களும் மக்களின் பக்கபலத்தை பெற முடிந்தது எதனால்?

சோமு: ஆனால், உனது போக்கு விசித்திரமாக அல்லவா இருக்கிறது!

தாமோ: கோயில்முன் அமர்ந்து காசு பறித்துக் கொள்ளையடித்த வட்டிக்காரர்களை ஏசுமுனி அடித்து வீரட்டியதும், விசித்திரமாகத்தான் தோன்றியது அந்தக்காலத்தில்! மக்களின் துயர்கண்டு உளம் நைந்து ராஜபோகவாழ்வையும், அழகு மனைவியையும், அருமை மைந்தனையும் நடுராத்திரியில் விட்டுப் பிரிந்த புத்தமுனியின் போக்கும் விபரீதமாகத்தான் தோன்றியது, ஒரு காலத்தில்! சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்று மக்களின் உரிமையைப் பெறத் தூண்டி, பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு வித்திட்டவர்களின் செயலும் விபரீதமாகத்தான் பட்டது அப்பொழுது. கறுநிற நீக்ரோவர்களும் மனிதர்களே, அவர்களும் மனிதராக வாழ வசதிகள் பெற்றேயாக வேண்டும் என்று போராடிய ஆபிரகாம் லின்களின் போக்கும் விசித்திரமாகத்தான் தோன்றியது அன்று. உழைப்பது பலர்; உண்பது சிலர், உழைப்போர் உழைப்பின் பலனையும் அனுபவிக்க உரிமை பெற்றவர்கள் என்று மக்களுக்காகக் கட்சிபேசிய லெனின் போக்கும் விசித்திரமாகத்தான் பட்டது. அந்தக் காலத்திலே, ஏன்! இந்தியா விடுதலைபெறும்வரை, காந்தியின் வழிகள் கூட விசித்திரமாகத்தானே தோன்றின.

சோமு: உனது ஆர்வமும் வெறியும் உன்னை எங்கே கொண்டு போய் விடும் தெரியுமா?

தாமோ: தெரியாமலென்ன! ஏசுமுனிக்குச் சிலுவையும் முட்கிரீடமும் பரிசளித்தது மனித சமுதாயம்தானே! சாக்ரட்டீஸுக்கு விஷமும், லின் கனுக்கு குண்டும், மைக்கேல் காலின்சுக்கும் காந்திக்கும் குண்டுகளும் பரிசளித்த மனிதகுலம்தானே

இது! மனிதகுலம் முன்னேறிவிட்டது என்று என்னை நம்பச் சொல்கிறாயா? சோமு, எனக்குத் தெரியும்! உண்மையைக் காதலிக்கிறவனிடம் அந்த ஆட்கொல்லி என்ன காணிக்கை கேட்கிறான் தெரியுமா? அவன் உயிரையே தான் கோருகிறான். அவன் சரியான கொல்லிப்பாவை. என்றாலும் அவன் காதலிக்க—பூஜிக்க....தக்கவன் தான்!

சோமு: உன் செயல்களின் காரணமாக, சட்டம் உன்னை வேட்டைபாடத் தொடங்கிவிட்டது. உன் உயிரே.....

தாமோ: சோமு, என்னை உனக்குத் தெரியாதா? எனது லட்சியப் பணியிலேயே என் உயிர் போகுமானால், எனக்கு அது பெரிய பாக்கியமே. என்னைப்போல் ஒரு நண்பனிருந்தான் என்ற பெருமை உனக்குக் கிட்டாதா?

சோமு: தாமோதர்! யார் என்ன சொன்னாலும் நீ உன் கருத்தை மாற்றமாட்டாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். என்றாலும் என்கடமை உன்னை எச்சரிக்க வேண்டியது. சொல்லிவிட்டேன்.

தாமோ: உன் அன்புக்கு என் நன்றி.

சோமு: நீ என்ன சொல்லி என்ன செய்து என்ன பயன்! இன்று, உன்னைப்போல் பத்துப் பதினைஞ்சு பேர் உன்னைப் பாராட்டலாம். ஆனால், முதலாளி புருஷோத்தமர் சுலபமாகப் புகழ் பெற்றுவிட முடிகிறது.

தாமோ: நான் புகழை விரும்பவில்லையே!

சோமு: நான் சொல்லுவதைக் கேட்டுவிட்டுப்பேசு. முதலாளி தேசிய விளையாட்டு ரிதிக்கு ஐம்பதின்னாயிரம் ரூபாய் தாராளமாக அள்ளிக் கொடுத்திருக்கிறார். நாளைக்கழித்து அவரை ஊரே பாராட்டப் போகிறது!

தாமோ : ஊர் என்று சொல்லாதே ! பகட்டிலும் பண
காந்தியிலும் படாடோபத்திலும் மயங்குகிற
பெரியமனிதர்களும், அவர்கள் அடிநக்கிகளும்
பாராட்டுகிறார்கள் என்று சொல்லு !

சோமு : நீ வேண்டுமானாலும் கத்திவிட்டுப்போ. உன்
னைப்போன்ற பைத்தியக்காரர்களின் பேச்சை
யார் கேட்கப்போகிறார்கள் !

தாமோ : உலக வெளியிலே இன்னும் உதயம் பிறக்க
வில்லை, தோழா ! உதயத்தின் பொன்றேகை கால்
பாவும் குறி தோன்றவில்லை ! இன்னும் எத்தனை
ஏசுகள், எத்தனை புத்தர்கள், எத்தனை சாக்ரட்டீஸ்கள்
தோன்றி, உலக இருளிலே மறைய
வேண்டுமோ !

காட்சி 21

மறு நாள். பகல்* கந்தன் வீடு.

புஷ்பா, கந்தனின் தாய், கந்தன், தாமோ
தரன்.

எல்லோரும் தரையில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்
டிருக்கிறார்கள்.

கீழலி : ரொம்ப அநியாயக்காரப் பாவிசு பெருத்த
உலகமா இருக்குதம்மா. பாரேன், அந்த முத
லாளி கரிமுடிவானும், பொட்டுப் பொடுக்குன்னு
போவான் அவன் மகனும் செய்த அநியாயத்தை!
கடவுளு இவங்களைக் கேட்க மாட்டேன்கிறாரே!

தாமோ : இவங்களை மாரிதி ஆசாமிகள் தானே இன்றைய
உலகத்தில் நன்றாக வாழ முடிகிறது.

கந்தன் : பணமிருக்கு, இவங்க செய்வவை வெளியே
தெரியாமலே போயிடுது.

தாமோ: புத்தபாவின் கதை சிறு உதாரணம். இதுபோல் எத்தனை எத்தனையோ சமுதாயத்தில் அன்றாட நிகழ்ச்சி. மனிதர்கள் மனிதத் தன்மை இழந்து விடுகிறபோது—வெறியர்களாகிற போது— வாழ்க்கை வசதிகள் வஞ்சிக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் மேலும் மேலும் பலியிடப் பெறுகிறார்கள்.

புஷ்பா: இனிமேல் நான் என்ன செய்வது? அது தான் எனக்குப் பெரிய கவலை.

சிழுவீ: இதைக்குப் போயி வீணாக் கவலைப்படுகிறே இங்கேயே இரு. எனக்கு ஒரு பொண்ணு இருந்தா, அவளை வச்சிச் சோறு போட்டுக் காப்பாத்துவேனா இல்லையா? நீ என் மக மாதிரி. இனி நீ வருத்தப் படக் கூடாது.

புஷ்பா: உலகத்திலே நல்லவங்களும் இல்லாமல் போகலே. தேவகி சொன்னா. அது சரியாகத் தானிருக்கு.

தாமோ: வெளியே யாரோ நிற்கிற மாதிரித் தெரியுதே.
[சந்தன் எழுந்து போய் பார்த்து,]

சந்தன். நீங்களா? அடா அடா, நேரே உள்ளே வந்திருக்கலாமே... ..

[தேவகி வருகிறாள். எல்லோரும் அவளையே கவனிக்கிறார்கள்.]

புஷ்பா: உனக்கு நூறு வயது, தேவகி! இப்பதான் உன்னைப்பற்றிச் சொன்னேன்.

[தேவகி தாமோதரனை கவனிக்கிறாள். இப்பொழுது தேவகி கழுத்திலே வைரமால இல்லையைக் கையில் வளையல்கள் இல்லை. விலை உயர்ந்த பகட்டாடைகூட அவள் அணிந்திருக்கவில்லை. தூய மல்லிகைப்பூ வண்ண ஆடை உடுத்தியிருக்கிறாள்.

அவள் மாற்றத்தை தாமோதரன் கவனிப்பதை அவளும் கவனித்துக் கொண்டாள்.

அவன் மறபுறம் திரும்ப, அவன் நாணித் தலை குளிகிறான் ஒரு கணம் பின் புஷ்பாவைப் பார்க்கிறான்.]

கீழலி: என்னம்மா, வந்தே... பேசாம நிக்கிறே? இனி இப்படி.

புஷ்பா: உட்காரு தேவகி.

[தேவகி புஷ்பா அருகில் உட்காருகிறான்.]

தேவகி: என்ன புஷ்பா, இப்போ உடம்பு எப்படியிருக்கு?

புஷ்பா: உடம்புக்கு என்ன குறைச்சல்?

தேவகி: நீ இப்படிச் செய்வாயென்று நான் எதிர்பார்க்கவே யில்லை.

புஷ்பா: கயவனிடமிருந்து தப்பி, அயோக்கியனிடம் சிக்கி, சேர்ந்த இடம் அயோக்கியர்களின் சொந்தப் பவனமே என்பதை அறியும் போது எனக்கு எப்படியிருக்கும்?

தேவகி: என்னை ஏன் நீ நம்பக் கூடாது?

புஷ்பா: என்ன யிருந்தாலும் நீ உன் தந்தையின் அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டவள் தானே.

தேவகி: சரி, போகுது! நல்ல வேளை, நீ பிழைத்தாயே, அதுவே எனக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சி.

புஷ்பா: செத்திருந்தால் நன்றாயிருந்திருக்கும்!

கீழலி: என்ன அப்படிச் சொல்லுறே! இனி மேல் உனக்கு ஒரு குறைச்சலுமில்லை. ஆமா.

தேவகி: நீ செத்துப் போனாய் என்றே நினைத்தேன்.. அப்படித் தான் எனக்குச் சேதி கிடைத்தது.. அதையே தான் அப்பாவிடமும் சொன்னேன்.

நாமோ: சனியன் தொலைந்தது, கவலை விட்டது என்று நினைத்திருப்பார் அவர், தெரியாதா இந்த ம்பெரிய மனிதர்களை!

தேவகி: (அவனைப் பார்த்துவிட்டு) இவ்வளவு தானா மனுஷர்கள் பெருமை என்றாகி விட்டது எனக்கு. அவர் அப்படித்தான் மகிழ்ந்து போனார்....கந்தன் சொன்ன பிறகு தான் எனக்குத் தெரியும். உடனேயே உன்னைப் பார்க்கணும், பார்க்கணும்னு துடிப்பு. வந்து விட்டேன்.

புஷ்பா: ஏன் நகைகளை யெல்லாம் கழற்றி விட்டாய்? வளையல்களைக் கூட

தாமோ: இங்கு நான் இருப்பேன் என்பது தேவகி அம்மையாருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம்!

புஷ்பா: அதுக்காக?

தாமோ: அன்று போதுக் கூட்டத்திலே சொன்னது ஞாபகம் வந்திருக்கும்!

புஷ்பா: எனக்கு ஒண்ணும் புரியலே.

சிழலி: இவன் பேசறது யாருக்குத் தான் புரியுது? என்னத்தையாவது சொல்லித் தொலைக்காம்... உம்...

தாமோ: விண்ணின்று விழுந்த மின்கொடியோ, மண்ணிடைப் பிறந்த வான்வில் வண்ணப் பூக்கள் குலுங்கும் பூங்கொடியோ எனத் திகழும் சின்ன எஜமானியம்மாள்

புஷ்பா: ஓகோகோ! இது நீங்கள் சொன்னதா? தேவகி கவிதை எழுதிப் பழகுகிறாளோன்னு நினைச்சேன் காகிதத்திலே எழுதி, எழுதி, அடிச்ச சரியாக எழுத

தேவகி: (கையால் அவளை லேசாகக் குத்தி) போடியம்மா... நான் போறேன். (தலை குனிகிறாள்.)

புஷ்பா: ஊம், பிறகு?

தேவகி: புஷ்பா!

தாமோ: தேவகியம்மையாரின் கழுத்திலே மின்னும் வைர அட்டிகை. உழைப் போரின் ரத்தத் துவிகளால் ஆனது என்றேன்... ..

புஷ்பா: அப்படியா தேவகி? இவர் இருப்பார் என்று கழற்றி வைத்து விட்டு வந்தாய்?

தேவகி: ஊ ஹூம் (தாமோதரனை நாணம் பார்வையால் பார்த்துவிட்டு) இல்லை.

புஷ்பா: பின்னே?

தேவகி: நகைகள் அநாவசியம் தானே! அதனால் தான்

தாமோ: வாழ்க தேவகி அம்மையாரின் முடிவு! எனது பேச்சுக்கு இத்தனை வல்லமை இருக்கும் என்று நான் எண்ணியதே இல்லை!

புஷ்பா: உங்கள் பேச்சின் கார்த சக்தியோ; அல்லது... (தேவகியைப் பார்த்து, குறும்பாகச் சிரிக்கிறாள்.)

தேவகி: போடி... இது தான்... ..

தாமோ: (லேசாகச் சிரித்தபடி, கந்தன் பக்கம் திரும்புகிறான்) என்ன, எல்லா ஏற்பாடுகளும் எப்படியிருக்கு? நாளைக்கு...

கந்தன்: திருப்திகரமாக முடிந்தது.

தாமோ: சரி, நீயு் ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்துக்கொள்...நான் வாறேன்.

(போகிறான்)

புஷ்பா: தேவகி உனக்கு அவரிடம்....

தேவகி: சும்மாயிரு புஷ்பா...

புஷ்பா: (குறும்பாக) ஊம்....அப்படித்தானே!.....காத... அது ஆபத்து தேவகி.

தேவகி: (வெட்கத்தோடு) போடி போ! (எழுந்து வெளியே செல்கிறாள்.)

பகல்.

தாமோதரன் அறை.

கந்தன் வீட்டிலிருந்து வந்த தாமோதரன், யோசனையோடு மேஜை யருகில் நிற்கிறான். 'உள்ளே வரலாமே?' என்ற குரல் எழுகிறது. தாமோதரன் வாசல்புறம் பார்த்து ...

தாமோ: யாரது? (வியப்புடன்) தேவகியா! தேவகி சிரித்துக்கொண்டே வருகிறாள்.

தாமோ: ஏது இவ்வளவு தூரம்! ஏதாவது சொல்ல விரும்பியிருந்தால், கந்தன் வீட்டில் வைத்தே சொல்லியிருக்கலாமே!

தேவகி: உங்களைப் பின்பற்ற ஆசைகொண்டு, உங்கள் அடிச்சுவட்டிலேயே வந்தேன்.

தாமோ: பேஷ்! எனக்கு இத்தகைய சுந்தர சிஷ்யை கிடைப்பது மகிழ்வு தருவது தான். ஆனால், வழியில் பார்த்தவர்கள் என்ன நினைத்திருப்பார்கள்!

தேவகி: யாரும் எதிர்ப்படாத தனிவழியாகத் தானே நீங்கள் வருகிறீர்கள்! உங்கள் பின்னாலேயே வந்த தனூல் போச்சு. இல்லையெனில் நீங்கள் எங்கே, எப்படி மறைந்தீர்களோ என்று

தாமோ: அடா அடா, மரியாதை தெரியாத மனிதனாக இருக்கிறேனே!...உட்காருங்கள் அம்மா, உட்காருங்கள்.

தேவகி: நீங்கள் எனக்கு அதிக மரியாதை ஒன்றும் காட்ட வேண்டாம். சும்மா 'தேவகி' என்றே அழைக்கலாம். நான் உங்களைவிட இடையவள் தானே! எனக்கு எதுக்கு 'கள்' உபசாரமெல்லாம்! (உட்காருகிறாள்) நீங்கள் நிற்கிறீர்களே?

தாமோ: பரவால்லே, (அவளை கவனிக்கிறான். அவன் பார்வையைச் சந்தித்த அவள் விழிகள் தணிகின்றன.) தேவகி, நீ இது மாதிரி என்னைச் சந்தித்தாய் என்பது உன் தந்தைக்குத் தெரிந்தால்?

தேவகி: பின் உங்களை எப்படி, எங்கே சந்திக்க முடிகிறது!

தாமோ: என்னைச் சந்தித்துத் தான் என்ன ஆக வேண்டியிருக்கிறது? அன்று அந்தக் கூட்டத்திலே அப்படிப் பேசியதற்கு மன்னிப்பு கேட்க வேண்டுமென்று... ..

தேவகி: அப்படியானால், நான் ஆடம்பரங்களை ஒதுக்க வேண்டியதில்லையே!

தாமோ: ஊம்?

தேவகி: தாமோதரன், உங்கள் பேச்சு என் இதயத்தைத் தொட்டு விட்டது. உங்கள் பண்பும், உங்கள் லட்சியமும் என்னை மிகவும் வசிகரிக்கின்றன.

தாமோ: பாராட்டுதல்களுக்காக என் நன்றி.

தேவகி: அவ்வளவு தானா!

தாமோ: வேறு என்ன சொல்ல வேண்டும். தேவகி?

தேவகி: தாமோதரன், என் கண்கள் உங்களுக்கு ஒன்றும் சொல்லவில்லையா? என் உள்ளத்தின் ரகசியத்தை விளம்பரப்படுத்துமே அவை!

தாமோ: கருவண்டுகள் போல் சுழலும் அந்த எழிற் கண்கள் அழகிய முகத்துக்கு ஏற்றவை தான் என்று தோன்றுகின்றன!

தேவகி: உங்கள் அன்புக்காக எங்கும் இதயத்தின் துடிப்பை விழிகளின் ...

தாமோ: போதும் தேவகி! இதற்கெல்லாம் எனக்கு நேரமில்லை. இப்படி நாடகம் நடத்தத் தான் நீ இங்கு வந்ததா?

தேவகி: எல்லாம் நடிப்பு என்று தள்ளுகிறீர்கள்? உண்மையைச் சலபமாகக் கண்டு பிடிக்க முடியும் என்று சொல்லும் நீங்கள் என் பேச்சின், உணர்வின் உண்மையைக் காண இயலாமலா போனீர்கள்?

தாமோ: தேவகி, உனது அன்பையும், உணர்வின் உண்மையையும் போற்றுகிறேன். நீ என்னைத் தேடிவந்ததே என் பாக்கியம் தான். எனினும் உன் அன்பை நான் ஏற்றுக் கொள்வதற்கில்லை.

தேவகி: கவிதை பேசும் உங்கள் இதயம் உண்மையில் வறண்டது தானா? மனித மாண்பை மதிக்கும் உங்கள் ரெஞ்சு உண்மையில் ஈரமற்றது தானா? அன்பை கௌரவிப்பதாகச் சொல்லும் உங்கள் மனம் உண்மையில் கல் தானா?

தாமோ: உணர்ச்சிச் சூறையால் ஏற்றுண்டு குமுறுவதில் அர்த்தமில்லை. தேவகி, என் வாழ்க்கை அப்படி. நான் ஜாஜ்வல்யமாக நின்று பிரகாசிக்கும் விடிவெள்ளியல்ல. எரிநட்சத்திரம்போலாவது விளங்க முடியாதா என்ற ஆசை எனக்கு. அதனால், என் கனலில் நானே கருகி எந்நேரத்தில் இற்று வீழ்வேனோ எனக்கே தெரியாது. என் கூண நேரப் பிரகாசத்தைக் கண்டு மயங்கி, என்னோடு நீயும் பஸ்மமாக வேண்டியது தான். உன் இளமையும், அழகும், அன்பும் இப்படியா பாழாகவேணும்? நான் அதை ஆதரிக்க முடியாது.

தேவகி: அன்பைக் காணிக்கை செலுத்தி அன்பு பெறலாம் என வந்தவளுக்கு அர்த்தமற்ற அளப்புகள் தானா நீங்கள் அளிக்கும் பரிசு?

தாமோ: தேவகி, இது வீண்பேச்சல்ல. என் உயிர் எனக்கே சொந்தமில்லையே. எந்த வேளையிலும் நான் ஒழிக்கப்படலாம். எனக்கு பண்பலம் கிடையாது, ஆள்பலமில்லை, கட்சித் துணை கிடையாது.

யாது. எனினும் உண்மையைக் காதலித்து, உண்மைகளை உணர்த்தத் துணிந்து செயலாற்றுகிறேன்.

தேவகி: உங்களுக்கு ஏற்ற துணையாக மாட்டேன் நான் என்ற எண்ணமா?

தாமோ: அவ்விதம் சொல்லவில்லையே! தேவகி, நான் தேர்ந்தெள்ள லட்சியப்பாதை கரடு முரடானது. கோரமானது. கொடிய சுற்றுச்சார்புகள் உடையது. எண்ணிய எல்லையை எய்தமுடியாமல் நானே அழிந்து படலாம். என் வாழ்வு ஒரு போராட்டம். அதை நான் சகித்தே தீருவேன். நான் தன்புறுவது போதும். என்னுடன் சேர்ந்து துயரக் கனலால் வதங்கி எந்தக் கோமள இதயமும் ரத்தக் கண்ணீர் சிந்தித் தன் அன்பு வாழ்வைப் பாழாக்குவதை நான் விருமபவிலலை.

தேவகி: உங்கள் முடிவான பதில்... ..

தாமோ: இதுவே தான். காதலுக்கும் கல்யாணத்துக்கும் என் வாழ்வில் இடமில்லை. எனது வாழ்வை நானே கதிக்கும் பொழுது அதற்கென இடமொதுக்க வில்லை நான். தேவகி, போய் வா. உன் அன்பை நான் மறக்கமாட்டேன்.

[தேவகி ஒன்றும் பேசாமல் எழுந்து நடக்கிறாள். வாசலருகில் சென்றதும் திரும்பி ஏக்கப் பார்வை பார்க்கிறாள். அவள் கண்களிலிருந்து நீர் முத்துக்கள் சிந்துகின்றன.

தாமோதரன் யோசனையில் ஆழ்ந்தவராய் உட்கார்ந்திருக்கிறான். அவன் பக்கம் திரும்பவே இல்லை.

தேவகி சோகத்தினளாய் தலைகுனிந்து வெளியேறுகிறாள்.]

மதுநாள்.

மாலை.

முதலாளி புருஷோத்தமருக்குப் பாராட்டு விழா. இனிய விருந்தினர் முடிந்த பிறகு, பேச்சும் முடிகிற வேளை.

பெரிய மனிதர்கள் கூடியிருக்கிறார்கள்.

ஒருவர்: என்ன இருந்தாலும் நம்ம இவர்கள் பெருந்தன்மையே தனி.

2-வது: பின்னே! ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் தாராளமாக நிதிக்குக் கொடுக்கிறதன்னு சம்மாவா?

3-வது: நாட்டு மக்களின் உடலினை உறுதி செய்ய விளையாட்டுப் பயிற்சி எவ்வளவு முக்கியம், அதுக்கு மைதானங்கள், பயிற்சிக் கூடங்கள் எல்லாம் அமைக்க பணம் நிறையச் செலவாகுமில்லையா!

முதல்வர்: நம்ம முதலாளிவாள் பெருமைகளைப் பற்றி எவ்வளவு புகழ்ந்தாலும் தகும்.

[தாமோதரன், புஷ்பா, கந்தன் வருகை.]

2-வது: ஏய், இவனை யாரு உள்ளே விட்டது?

4-வது: இந்த அழகான குட்டியை எங்கே பிடிச்சான்?

தாமோ: தனவான்களே! ஊர்ப் பெரியார்களே! முதலாளி புருஷோத்தமரின் குணதிசயங்களைப் பற்றி இனிக்கப் பேசி மகிழ்ந்து விட்டீர்கள். அவரே பணம் செலவு செய்து, பாராட்டுக் கூட்டத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணி, இனிப்பும் காரமும் ஐஸ்க்ரீமும் காப்பியும் சப்ளை செய்யும்பொழுது, அவரைப் பற்றி கசப்பாகவா பேசப் போகிறீர்கள்?

புரு: போடா வெளியே! அயோக்கிய நாயே!

தாமோ: எனது சுயநலம் கருதி நான் இங்கு வரவில்லை. இவராலும், இவர் மகன் மகாராஜனாலும் துரோகமும் அநீதியும் இழைக்கப்பட்ட இந்த அபலைப் பெண்ணின் வாழ்வைப் பற்றி

புரு: கயவன்! காலிப் பயல்! தறுதலை....ஏய் போலீ
சுக்கு ஆளனுப்பு....

தாமோ: அஹஹ, கயவன்! யாரய்யா கயவன்? இந்த
அபலைப் பெண் புஷ்பா பதில் சொல்வாள்.
கல்பாணம் செய்து கொள்வதாக ஏமாற்றி, காதல்
பேசி அவளைக் கெடுத்துப் பின் அவள் கருவுற்
றாள் என அறிந்ததும் கைவிட்டு நழுவின முதலாளி
மகன் மகாராஜன் கயவனா? இவ்வளவு வயதாகியும்
காமவெறி தணியாது, கட்டிளம் பெண்களைக்
கட்டியணைக்க ஆசைகொண்டு, சுப்புத்தாயின்
துணை கொண்டு அர்த்தராத்திரியிலே அபலைப்
பெண்களை அந்தப்புரத்துக்கு வரவழைக்கிற முத
லாளி கயவனா? மகன் மணம் புரிவதாக வாக்க
ளித்துக் காதலித்த பெண் புஷ்பாவைத் தன்
காமத்துக்கு பலியாக்கத் துடித்த இந்த புருஷோத்
தமர் கயவனா? நான் கயவனா?

பலர்: வெட்கம் வெட்கம்!

புருஷோ: பொய்!

தாமோ: எதய்யா பொய்?

புஷ்பா: எது பொய்?

‘எது பொய்’ என்று கூவியபடி தேவகி
தோன்றுகிறாள்.

எல்லோரும் திகைப்படைகிறார்கள்.

தேவகி: எது அப்பா பொய்? அவர் சொன்ன அத்தனை
உண்மைகளும் பொய் என்று கூறும் உங்களைக்
கயவன் என்று சொல்லாமல் எப்படி அழைக்க?

தாமோ: கேளுங்கள், கேளுங்கள்!

புஷ்பா: தேவகி! (அவளை அன்புடன் அழைத்து ஆலிங்
கணம் செய்து கொள்கிறாள்.)

தாமோ: அருமை மகனே வெறுத்தொதுக்கும்படி
சிறுமைகள் புரியும் முதலாளி. பணத்தின் ஒளி

யால் ஊரை மயக்கிவிட முடிகிறது இன்றைய சமுதாயத்திலே!

பேரியவர் ஒருவர்: தம்பி மகாராஜா, ஏனப்பா மௌனம் சாதிக்கிறாய்? என்ன நடந்தது?

மகாராஜன்: எல்லாம் உண்மைதான்.

பேரியவர்: அவளை ஏன் கல்யாணம் செய்ய மறுத்தாய்?

மகா: தந்தைக்கு அஞ்சித்தான்.

புஷ்பா: வெட்கம், வெட்கம்!

பேரியவர்: நீ சும்மா யிரம்மா....மகாராஜா, இவ்வளவு தூரம் வளரவிடலாமா? தந்தைக்கு அஞ்சுகிற நீ கல்யாணம் செய்து கொள்வதாக உறுதி கூறி, கன்னிப்பெண்ணைக் காதலித்துக் கெடுத்தது அறிவுள்ள செயலா?

தாமோ: முதல்ரக அயோக்கியத்தனம். அறியாப் பெண்தானே! வாதாட வழி ஏது? வழக்கு மன்றம் ஏற வகை ஏது? பணக்காரர் மகன் பணக்காரர்கள் விளையாடலுக்கு உள்ளாகிப் பின் வீசி எறியப்பட வேண்டிய பொம்மைகள் தானே அறியாப் பெண்கள் என்ற எண்ணம் போலும்!

பேரியவர்: உன் தந்தை அனுமதித்தால், இனி அவளை மணம் செய்து கொள்வாயா?

புஷ்பா: இந்த அயோக்கியனை நான் வெறுக்கிறேன். இக்கயவர்கள் வீட்டிலே அடியெடுத்து வைக்க விரும்பவில்லை. நான்.

பேரியவர்: அம்மா, உனக்கு இழைக்கப்பட்ட துரோகம் கொடியது தான். அவர்கள் இழைத்த அநீதிக்கு அவர்கள் பரிகாரம் செய்ய மறுக்கமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நீ விரும்புகிற பணம் எவ்வளவோ அதைப்பெற்றுத் தரும்பொருட்பை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். அம்மா, தேவகி! உன் மெய்த்துணியையும் பாராட்டுகிறேன்.

தாமோ: பிற வெற்றி தோல்விகளைப் பற்றி எங்களுக்குக் கவலையில்லை. பெரியமனிதர்கள் என்று வெளிச்சம் போட்டு வாழ்ந்து, சமுதாயத்தின் தலைவீதியை நிர்ணயிக்க முன் வந்து விடுகிற எத்தரர்களின் உண்மைத்தன்மை அம்பலமாகிறதே இதுவே எங்களுக்குப் பெரிய வெற்றி.

[சந்தரனார் வேகமாக வருகிறார்.]

சந்த: மகாராஜன்! அக்சிரமம், அநியாயம்! கலைக்கழகத்திலே சில அயோக்கியர்கள் புகுந்து விட்டார்கள். அங்கேயே அவர்கள் குடியிருக்கப் போகிறார்களாம்!

[முதலாளி வீட்டுவேலைக்காரன் ஓடிவருகிறான்.]

வேலைக்காரன்: எஜமான், எஜமான்! கொள்ளைக்காரர்கள்! ஒவ்வொரு அறையிலும் புகுந்து விட்டார்கள். தங்க வீடில்லை, இங்கு தங்குவோம் என்கிறார்கள்.

தாமோ: அஹ ஹஹ...ஹா! வெற்றி! வெற்றி!

புருஷோ: போலீஸ் என்ன தூங்குகிறதா?

[இன்னும் சில ஆட்கள் வருகிறார்கள்.]

தாமோ: அஹ ஹஹ ஹா! வெற்றி! வெற்றி!

ஆட்கள்: எஜமான்! ஊரிலேயுள்ள பங்களாக்கள் தோறும் பிச்சைக்காரர்கள், தொழிலாளிகள் குடியேறி விட்டார்கள், 'உண்ண உணவு, உடுக்க உடை, தங்க இடம்—தேவை! எங்களுக்குத் தேவை!' என்கிறார்கள்.

தாமோ: வெற்றி! வெற்றி!

புருஷோ: அக்சிரமம்!

தாமோ: எது? எண்ணற்ற மக்கள் தங்க வீடில்லாமல் பேவ்மெண்டிலும், கட்டார் தரையிலும், பண்ணிக் குச்சுகள் போன்ற சிறு குடிசைகளிலும் கிடந்து உழல்கிறார்கள். அதே வேளையிலே, பெரிய பெரிய பங்களாக்கள்! புழங்க நபரில்லாமல் வெறிச்

சோடிக் கிடக்கும் விஸ்தார பவனங்கள்!
வெளவால்களும் ஆந்தைகளும் வந்தடைய நீண்டு
உயர்ந்து நிற்கும் கோயில்கள்! தேவையுள்ளவர்க
ளுக்கு இல்லாமல் இவை வீணாகக் கிடப்பானேன்?
விழிப்புறுகிறார்கள் மக்கள்.

ஒருவன்: போலீஸ் வந்துவிட்டது.

(போலீஸ்காரர்கள் வருகை.)

புருஷோ: அப்பாடா! இப்பவாவது வந்தார்களே!...இந்த
வெறியனைப் பிடித்துச் செல்லுங்கள்.

[தாமோதரனையும், கந்தனையும் 'அரெஸ்ட்'
செய்கிறார்கள்.]

அதிகாரி: எல்லாரையும் ஒடுக்கி விடலாம். பயப்படுவ
தற்கு ஒன்றுமில்லை.

[அவரை புருஷோத்தமர் துணியாக அழைத்
துச் செல்கிறார்.]

புருஷோ: இந்தப் பயலை அடியோடு ஒழிச்சுக் கட்டிப்
பிடுங்க பப்ளிக் டிரயல், விசாரணை கிசாரணைன்னு
அநாவசியமா விளம்பரப்படுத்த வேண்டாம்.

அதிகாரி: ஆமாமா. வீண் கலாட்டா பிறக்கும் அப்புறம்.

புருஷோ: அது தான் நானும் சொல்லுறேன்!

காட்சி 24

அந்தரங்க விசாரணை அறை.

நீதிபதிகள் மூன்று பேர் காட்சியளிக்கிறார்
கள். மேஜை மீது காகிதங்கள், கட்டுகள்
எல்லாம் காணப்படுகின்றன. போலீஸ் அதி
காரியும் உட்கார்ந்திருக்கிறார். இரண்டு போலீஸ்
காரர்கள் நிற்கிறார்கள்.

தாமோதரன் விலங்கு மாட்டப்பெற்று நிற்
கிறான்..

தாமோ: அநாவசியமாக இந்தக் கண் துடைப்பு விசா
ரணை தான் எதற்கு? தீர்ப்பு இதுதான் என்று

முன்பே முடிவு செய்திருப்பீர்களே. அதைச் சொல்லி விடுங்கள்.

கீதிபதி: (படிக்கிறார்) நியாய விரோதம், சமூக தர்ம விரோதம், கட்டுப்பாடுகள் சட்டம் முதலிய எல்லாவற்றுக்கும் விரோதமான காரியங்களைச் செய்தும், பிறரைச் செய்யும்படி தூண்டியும் வந்திருக்கிறாய் நீ. சமூகப் பிரஜைகளின் அமைதியான வாழ்வைச் சீர்குலைக்கும்படியான எண்ணங்களைப் பிரசாரம் செய்தும், செயல் புரிந்தும், பிறரை அவ்விதம் செய்யும்படி தூண்டியும் வந்திருக்கிறாய். சதிச்செயல்களில் ஈடுபட்டு மக்களை புரட்சிக்குத் தூண்டி வந்திருக்கிறாய். நீ குற்றவாளி. உன்னை இப்படி விட்டு வைப்பது சட்ட விரோதமாகும். சமுதாயத்தையே கெடுத்து, நாட்டு நிலைமையை மோசமாக்கி விடுவாய். ஆகவே உனக்கு மரண தண்டனை விதிக்கிறோம்.

நாமோதரன்: தெரிந்த தீர்ப்புத் தானே! நீதி தேவதை முடிய கண்களுடன் சித்தரிக்கப்படுவது வழக்கம். நியாயத் தொழில் புரிய வந்த நீங்களும் விழிப்புறக் குருடர்கள் என்பது தான் என்கருத்து. நான் சதிச் செயல்களிலோ, பிறர் உயிருக்கு உலைவைக்கும் வெறிச் செயல்களிலோ ஈடுபட்டதில்லை. மக்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டினேன் மனிதர்கள் மனிதர்களாக வாழ வேண்டும் வாழ வசதிகள் பெறவேண்டும்; அதற்கு மக்கள் விழிப்புற வேண்டுமென்றும் சொன்னேன். சிந்திக்க மறுக்கிறவர்களும், அறிவுக்குத் திரை போடுகிறவர்களும் உயர்நிலை பெற்றுள்ள சமூகத்திலே, சிந்தனையாளன் பைத்தியக்காரன் தான். உண்மையைப் போற்றுகிறவன் தவறு செய்பவனே. நான் குற்றவாளி தான்.

[கீதிபதி சைகை செய்கிறார். போலீஸ்காரர்கள் அவனை அழைத்துச் செல்கிறார்கள்.]

இரவு.

சிறையில் ஒரு அறை.

கைதி தாமோதரன் அறையினுள் அங்குமிங்கும் அலைகிறான்...

கம்பியைப் பிடித்து நின்று, யோசனையில் மூழ்கி விடுகிறான்...

தானாகவே...

தாமோ: இன்னும் விடியவில்லை! இரவு சென்று பகல் வந்து விடும் என்று கூறி உதயம் பிறக்கும். ஆயினும் காலவெளியிலே, உலகப் பாழிலே, உயிர்க்குல உயர்வுக்கு உறுதி கூறும் விடிவு பிறக்கவில்லை விடியுமா?...விடியுமா?... சிந்தனை முன்பும் கேட்டது. இன்றும் கேட்கிறது. இனியும் கேட்கும்...என்று விடியும்? விடியுமா?...

சிறைக்காவலாளனும்: ஜவான்கள் இருவரும் வருகின்றனர்.

ஒருவன்: என்னப்பா புலம்புறே?

மற்றவன்: விடியுமா ன்னு கவலைப்படுகிறாரு ஐயா!

முதல்: விடியும், விடியும்! ஆனால் அதுக்கு முன்னாலே உன் உயிரு முடிஞ்சபோம். கவலைப்படாதே! வெளியே வா.

கதவைத் திறந்து வெளியே இடிக்கிறார்கள் அவனை.

தாமோ: என் உயிர் மட்டும்தானா! இன்னும் எத்தனை பேரின் சிந்தனை 'விடியுமா?' என்று கேட்குமோ! எத்தனை பேர் இருளோடு இருளாக மறைவார்களோ!

முதல்வன்: என்னமோ உளர்றான்!

2-வது: பைத்தியம் பிடிச்சிருக்கும்.

தாமோ: (சேகாகச் சிரித்து) ஆமாம். என்னைப் போன்ற பைத்தியக்காரர்கள் என்றும் இருக்கத்தான் செய்வார்கள்.

[எங்கோ கோழி கூவும் குரல் கேட்கிறது.]

தாமோ: விடிய அறிகுறிகள் தோன்றுகின்றன என்ற நம்பிக்கையுடன் தான் அறிவு வாழ்கிறது.

[எங்கோ எவனோ ஊதுகிற வைகறைச் சின்ன ஒலி கேட்கிறது.]

தாமோ: சதா சிந்தனைக்கு வேலைகொடுத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள்—என்னைப் போன்ற சோம்பேறிகள்-- 'விடிகிற போது விடியட்டுமே, நாம் சும்மா சங்கை ஊதி வைப்போமே!' என்று ஒலிபரப்புவார்கள்.

முதல் ஜவான்: ஐயாவுக்கு ரொம்ப முற்றிப் போயிட்டுது போலிருக்கு!

2-வது: எது, ஞானமா?

முதல்: பைத்தியம் தான்!

தாமோ: இன்று நான் பைத்தியம் தான். வருங்காலத்தில் என்னைப் பற்றிய கருத்துமாறினாலும் மாறும். 'வானத்து அமரன் வந்தான் காண்; வந்தது போல் போனான் காண்!' என்று வாழ்த்துப் பாடினாலும் பாடுவார்கள்!

முதல்: உம் உம், நேரமாகுது. விடியும் முன் வேலை முடியனுமே. போவோம்.

அவனை கடுவில் வீட்டு, அழைத்துச் செல் கிரார்கள்.

காட்சி 26

ஆச்சிரமம் போல் ஒரு இடம். அழகு, அமைதி, புனிதம் அதன் நிறைவுகள். அதன் பெயர் 'விடிவெள்ளி' என்று கூறித் திகழ் கிறது ஒரு போர்டு.

ஒரு பக்கத்தில் தாமோதரனின் படம் மாட் டப்பட்டுள்ளது.

தேவகியும்புஷ்பாவும் எதிர் எதிராக அமர்ந்து, பூமலை கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

புஷ்பா: (சிரித்துக்கொண்டு) நீ தான் உண்மையான தியாகி. ராஜாத்தி மாதிரி வாழலாம். சொத்து, சுகம் அனைத்தையும் உதறி விட்டு, அநாதைப் பிள்ளைகளை வளர்க்க வருகிறேன்னு என் கூட வந்து விட்டாயே.

தேவகி: நீ கஷ்டப்படுகிற போது, நான் சுகமாக வாழ முடியுமா? எனக்கு மனசுதான் வருமா?

[சந்தனின் தாய் வருகிறாள்.]

கிழலி: என்னம்மா செய்கிறீங்க?

தேவகி: பார்க்கப் போனால் இந்த அம்மாவுக்குத் தான் ரொம்பக் கஷ்டம். வயசு காலத்திலே மகளை ஜெயிலுக்கு அனுப்பிவிட்டு...

கிழலி: உம்... ஏழு வருஷம் கழிச்ச அவன் வருவானாம். அதுக்குள்ளே யாரு யாருக்கு எப்படி எப்படியோ என்னம்மா செப்றது? மனிசாளாய் பொறந் தாச்சுன்னு, கயிட்டப் படாமத் தீருமா? ... அந்தப் பிள்ளையாண்டாளைச் சொல்லு ... சாக வேண்டிய வயசா அவனுக்கு!

புஷ்பா: அவர் அதிமனிதர்! வீரத் தியாகி... என்ன தேவகி, சிரிக்கிறே?

தேவகி: இல்லை, தாமோதரன் இங்கே இருந்தால் சொல்லுவார்--யார் தான் தியாகியில்லை? வாழ்க்கை வசதிகள் வஞ்சிக்கப்பட்டு வாழ்க்கை அனலால் தகிக்கப்படும் நிலையில் உள்ள எல்லோருமே தியாகிகள் தான் என்பார்... உம், எழுந்திரு. மாலையைச் சாத்தி விடலாம்.

ஆளுக்கொரு நுனியைப் பிடித்து எடுத்துச் சென்று தாமோதரன் படத்துக்கு யூலை அணிகிரர்கள்.

வெளியே யிருந்து பல குழந்தைகள்— அழகாகவும் சுத்தமாகவும் விளங்கும் ஆண்களும் பெண்களும்—‘அக்கா, அக்கா’ என்று கூவிக் கொண்டு ஓடி வந்து, அவர்களைச் சூழ்ந்து கொள்ள, அவர்கள் சிரிக்கிறார்கள்.

முடிந்தது

எல்லா சுதேசமித்திரன்

புக் ஸ்டால்களிலும் கிடைக்கும்

விடியுமா? வல்லிக்கண்ணன் எழுதியது	1	0	0
இரண்டு கதைகள் (ரஷ்யக்கதைகள்)			
தமிழாக்கம்: அசோகன்	0	8	0
இன்பநாட்கள் சுதர்சன் எழுதியது	0	6	0
மனோரஞ்சிதம் ஆசிரியர்: எஸ். எம். சந்தானம்	0	12	0